

Grondbeginselen voor geestelijke groei

Miles J. Stanford

(1914-1999)

**“Opdat wij zouden weten de dingen,
die ons van God geschonken zijn”.**

- Hoofdstuk 1. **Wat is bijbels geloof?**
- Hoofdstuk 2. **Geestelijke groei kost tijd**
- Hoofdstuk 3. **De basis van de volle zekerheid van geloof**
- Hoofdstuk 4. **Welk doel heeft de Hemelse Vader met Zijn kinderen?**
- Hoofdstuk 5. **Grondige voorbereiding is nodig**
- Hoofdstuk 6. **Volmaakt in Hem**
- Hoofdstuk 7. **Leren toe-eigenen wat u in Christus hebt**
- Hoofdstuk 8. **Eén met Christus in dood en opstanding**
- Hoofdstuk 9. **Heiliging is Gods werk in ons**
- Hoofdstuk 10. **Het zelfleven dat zich wil manifesteren**
- Hoofdstuk 11. **De bevrijding van het zelfleven**
- Hoofdstuk 12. **Aan het kruis is een volkomen werk gedaan**
- Hoofdstuk 13. **Wie niet zijn kruis draagt...**
- Hoofdstuk 14. **De weg van het discipelschap**
- Hoofdstuk 15. **Ingaan in Zijn rust**
- Hoofdstuk 16. **Christus onze Helper of ons Leven?**
- Hoofdstuk 17. **Gevormd worden om anderen tot zegen te kunnen zijn**
- Hoofdstuk 18. **Voortgang in geestelijke groei**

Hoofdstuk 1. Wat is bijbels geloof?

De Heilige Geest laat Paulus aan elk van ons schrijven: “*Stelt uzelf op de proef, of gij wel in het geloof zijt, onderzoekt uzelf*” (2 Kor. 13:5). Voor alles moeten wij beseffen: “*Maar zonder geloof is het onmogelijk Hem welgevallig te zijn*” (Hebr. 11:6). Bovendien kan waarachtig geloof alleen gebaseerd zijn op de feiten uit de Schrift. “*Zo is dan het geloof uit het horen, en het horen door het woord van Christus*” (Rom. 10:17). Als ons geloof niet op feiten rust, is het niet meer dan inbeelding, bijgeloof, eigen gedachten of aanmatiging.

Hebreeën 11:1 laat hier geen twijfel over bestaan: “*Het geloof nu is de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet*”.

Geloof, dat staat op de feiten van Gods Woord, bevestigt en bewijst de dingen, die wij niet zien. Iedereen weet dat bewijs gefundeerd moet zijn op feiten. Ons geloof rustte op het eeuwige feit van de verlossende dood en opstanding van onze Heere en Heiland, Jezus Christus (1 Kor. 15:1-14). Dit is het geloof, waarin wij zijn aangevangen. Door hetzelfde geloof moeten wij “staan” (1 Kor. 16:13), “wandelen” (2 Kor. 5:7) en “leven” (Gal. 2:20). “*Gelijk gij dan Christus Jezus de Heere hebt aangenomen, wandelt alzo in Hem*” (Kol. 2:6).

Omdat waarachtig geloof verankerd is in de feiten van de Schrift, moeten wij ons niet door indrukken en gevoelens laten beïnvloeden.

George Müller zei: “Indrukken hebben niets te maken met geloof. Geloof heeft te maken met het Woord van God. Het zijn niet de indrukken, sterk of zwak, die het verschil maken. Wij hebben te maken met het geschreven Woord en niet met onszelf en onze impressies”.

Als het er op aan komt echt te geloven, kunnen allerlei dingen die waar lijken het geloof aan het wankelen brengen. Soms denken we: “Hij of zij zal wel nooit gered worden.” Of we verzuchten: “Zoals het er nu uitziet, vraag ik mij af of de Heere mij werkelijk liefheeft.” Maar George Müller schreef: “Vele mensen zijn bereid om te geloven, wat waarschijnlijk lijkt. Maar geloof heeft niets te doen met waarschijnlijkheden. Het terrein van het geloof begint waar de waarschijnlijkheden ophouden. Met ogenschijnlijkheden moet geen rekening gehouden worden. De kwestie is of God het al dan niet in Zijn Woord heeft gezegd”.

Geloof moet gebaseerd zijn op *zekerheid*. Er is een gefundeerde kennis van Gods doel en van Zijn wil voor nodig. Zonder dat is er geen waar geloof. Want geloof is geen kracht, die *wij* kunnen beoefenen, ook geen worsteling, waardoor *wij* iets tot stand brengen, in de mening, dat het wel zal gebeuren, als *wij* maar sterk genoeg geloven. Zoiets kan men positief denken noemen, maar het is zeker geen Bijbels geloof.

Geloof heeft feiten en geen veronderstellingen nodig om op te rusten. God openbaart ons in Zijn Woord de zekerheden, van waaruit het geloof moet handelen. Er kan geen standvastigheid zijn, als de feiten niet vast en zeker zijn. “*Opdat de echtheid van uw geloof, kostbaarder dan vergankelijk goud, dat door vuur beproefd wordt, tot lof en heerlijkheid en eer blijke te zijn bij de openbaring van Jezus Christus*” (1 Petr. 1:7).

Als we ons leven gaan baseren op de feiten van God, begint onze Vader ons op te bouwen in het geloof. Vanuit zijn diep en eenvoudig Godsvertrouwen was een man als George Müller in staat te zeggen: “God verlangt het geloof van Zijn kinderen te vermeerderen. God gebruikt hiervoor middelen als beproevingen en moeilijke situaties. Van nature echter willen wij wel overwinning, maar geen beproeving om tot overwinning te komen. Evenzo willen wij wel geduld hebben, maar geen situaties om geduld te oefenen. Toch moeten we leren deze middelen uit Gods hand te aanvaarden, omdat dit de enige manier is, waarop God ons tot Zijn doel kan brengen! Ik zeg (en ik zeg dit met vrijmoedigheid) dat beproevingen, hindernissen, moeilijkheden en (vaak ook) nederlagen het echte voedsel zijn voor het geloof”.

Geloof betekent, dat we ons *afhankelijk* weten van God. Deze afhankelijkheid begint, waar ons zelfvertrouwen ophoudt en verdriet, lijden, verdrukking, verbroken plannen en wanhoop ons tot hulpeloosheid en nederlaag brengen. Alleen dáár wordt duidelijk, dat wij de les van het geloof hebben geleerd, waar wij ervaren, dat onze zwakheid uitmondt in een gezegende overwinning van leven, kracht en een dienst, waarvan wij niet hebben durven dromen in de dagen van eigen sterkte en zelfvertrouwen.

Het is een belangrijke zaak om te leren geloven: eenvoudig afhankelijk zijn van God. Het zal u vertroosten, als u zeker weet, dat de Heere bezig is u te onderwijzen om afhankelijk van Hem te worden. Het is zeer opmerkelijk dat geloof nodig is voor *alle* dingen.

“*De rechtvaardige zal door geloof leven*” geldt niet alleen in uw omstandigheden, maar in alle dingen. Ik geloof, dat de Heere ons vaak in moeilijke situaties brengt om ons onze machteloosheid duidelijk te maken, opdat wij dieper gaan beseffen, hoezeer wij Hem nodig hebben. Hoe meer u Hém vindt in pijnlijke situaties, zoveel te hechter wordt u aan Hem verbonden. Dan zijn niet meer de pijnlijke dingen overheersend, maar de gemeenschap met de levende Heere. “*Bedenkt de dingen, die boven zijn*” (Kol. 3:2).

Wij kunnen niemand verder vertrouwen dan dat wij hem of haar kennen. Laten wij daarom de feiten leren kennen, met als doel, dat wij tot een diepere kennis komen van Hem, die ons alle dingen van boven schenkt. *“Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt”* (Joh 17:3). *“Genade en vrede worde u vermenigvuldigd door de kennis van God en van Jezus, onze Heere. Zijn goddelijke kracht immers heeft ons met alles, wat tot leven en godsvrucht strekt, begiftigd door de kennis van Hem, die ons geroepen heeft door zijn heerlijkheid en macht”* (2 Petr. 1:2-4).

Hoofdstuk 2. Geestelijke groei kost tijd

Het lijkt erop dat veel gelovigen moeite hebben met het verwerken en aanvaarden van het feit dat God Zich niet haast met de ontwikkeling van ons geestelijk leven. God werkt vanuit en voor de eeuwigheid. Velen denken dat er geen groei is in hun geestelijk leven, omdat zij niet snel én aanhoudend voorwaarts gaan. Nu is het waar dat de jongbekeerde vaak aan het begin een snelle ontwikkeling doormaakt. Maar als er een gezonde groei ontstaat naar volle rijpheid, zal dit zó niet blijven. God Zelf zal het tempo bepalen. Het is belangrijk oog hiervoor te hebben, omdat in de meeste gevallen waarin men denkt dat er achteruitgang is, er in feite geen sprake is van terugvallen.

Gods handelen met ons is erop gericht is, dat ons zelfvertrouwen zal afsterven. Daarom werd Mozes veertig jaren terzijde gesteld. Paulus was ook drie jaren alleen na zijn eerste getuigenis. Zijn eerste ernstige getuigenis was wel goed, maar wij moeten allen onszelf leren kennen en gaan beseffen dat onze sterkte schade doet. Nadat wij dit geleerd hebben kunnen wij, leunend op de Heere, met meer rijpheid en rijkere ervaring met zielen omgaan.

Daar het christelijke leven rijpt en vruchtbaar wordt door een groeiproces (2 Petr. 3:18), meer dan door strijd en “ervaringen”, is er veel tijd voor nodig. Als wij dit niet zien en erkennen is er het gevaar van voortdurende verarring en mogelijk zelfs weerstand tegen het ontwikkelingsproces van de Hemelse Vader.

Dr. A. H. Strong illustreert dit voor ons: “Een student vroeg de Rector van de school of hij niet een kortere cursus kon volgen”. “Oh ja”, antwoordde de Rector, “het ligt er maar aan wat u wilt bereiken”. Als God een eik wil maken, neemt Hij daar honderd jaar voor, als Hij een pompoen wil maken, heeft Hij maar zes maanden nodig. Dr. Strong zet met wijsheid uiteen dat groei in een boom of in een christen, niet een gelijkmatige zaak is. Er zijn enkele maanden in het jaar met meer groei dan in alle overige maanden. Tijdens de rest van het jaar is er echter de versteviging; zonder dit proces zou het groene hout waardeloos zijn. De periode van snelle groei, als de houtvezel zich aanzet tussen de schors en de kern, duurt ongeveer zes weken in mei, juni en juli.

Laten wij eens en vooral vaststellen: er is geen kortere weg naar de realiteit! Een meteor legt maar een korte baan af totdat hij geheel verbrandt, maar een ster blijft met zijn gestadig licht zekerheid bieden aan zeevarenden. Als de tijdsfactor niet door het hart erkend wordt, is er altijd gevaar dat men zich keert tot de valse verlokking van een kortere weg via “ervaringen” en “zegeningen” waar men verstrikt raakt in de draaikolk van steeds veranderende “gevoelens”, los van de vastheid van de Bijbelse feiten.

Sommigen zijn misleid en zeggen dat ze volmaaktheid of volledige verlossing bezitten, omdat zij op dat moment gelukkig zijn en vol vertrouwen in de Heere. Zij vergeten dat het niet een enkele ervaring is die vrucht verzekert tot volle rijpheid, maar een geduldig volharden in het goed doen. De genade van God ervaren is één ding. Te worden bevestigd in de genade en deze openbaren in karakter, gewoonte en het normale leven, is iets anders. Ervaringen en zegeningen zijn niet voldoende om er op te rusten. Nee, vrucht rijpt langzaam. Dagen van zonneschijn en dagen van storm voegen elk hun deel toe. Zegen zal op zegen volgen en storm op storm, voordat de vrucht volgroeid is en tot rijpheid komt.

In de methode van de Landman voor ware geestelijke groei is zowel pijn als vreugde opgesloten, zowel lijden als blijdschap, zowel nederlaag als succes, zowel non-activiteit als dienst, zowel dood als leven. De verzoeking tot de kortere weg is sterk, totdat wij de waarde en de noodzaak van de tijdsfactor gaan erkennen en in eenvoudig vertrouwen in Zijn hand rusten. “*Vertrouwende dit, dat Hij, Die in u een goed werk begonnen heeft, dat voleindigen zal tot op de dag van Jezus Christus*” (Fil. 1:6). Gelovige vriend(in), dit vraagt tijd! Daar God voor de eeuwigheid werkt, waarom zouden wij ons dan bezorgd maken over de tijd die nodig is?

Iemand stelde: “Geestelijke vernieuwing is een geleidelijk proces. Hoe fijner het organisme is, hoe langer het proces duurt”. Er is verschil in vrucht: “dertigvoud, zestigvoud en honderdvoud”. Het gaat stap voor stap: “eerst de halm, dan de aar en dan het volle koren in de aar”. En het is van dag tot dag. En hoe verschillend zijn deze. Er zijn dagen van beslissende gevechten, dagen van crisis, dagen van overwinning in de geestelijke ontwikkeling, dagen dat de rechterhand van God op ons rust. Maar er zijn ook lege dagen, dagen die schijnbaar nutteloos zijn, als zelfs gebed en dienst een last schijnen. Worden wij zelfs in deze dagen nog in enig opzicht vernieuwd? Ja, want elke ervaring die ons meer bewust maakt van onze nood voor God moet bijdragen tot geestelijke vooruitgang, tenzij wij de Heere verloochenen, Die ons gekocht heeft.

Wij zouden bekende namen van gelovigen kunnen noemen die God duidelijk tot rijpheid bracht en tot Zijn heerlijkheid gebruikte zoals, Moody, Meyer, Murray, McCheyne en Hopkins. Pas gemiddeld vijftien jaar nadat deze mannen hun levenswerk aanvingen, leerden zij de Heere Jezus kennen als hun Leven. Toen hielden zij op met proberen voor Hem te werken en begonnen zij Hem toe te laten alles te zijn in hun leven en Zijn werk door hen te doen. Dit staat hier niet om ons ook maar enigszins te ontmoedigen, maar om ons te helpen onze inzichten af te stemmen op de eeuwigheid.

“Grijpende, waartoe ik ook van Christus Jezus gegrepen ben. Streckende mij uit tot hetgeen voor is jaag ik naar

het doel tot de prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus” (Fil. 3:12b, 14).

Zonder afbreuk te doen aan ervaringen, die de Geest schenkt (zegen of zelfs een crisis), doen we goed te bedenken dat een geestelijk rijpingsproces uitermate belangrijk is en tijd vergt. Het vraagt tijd om onszelf te leren kennen. Er is tijd en eeuwigheid nodig om kennis te verkrijgen van onze oneindige Heere Jezus Christus. Nu is het de tijd om de hand aan de ploeg te slaan en ons hart te richten op Zijn doel voor ons – *“opdat wij Hem kennen en de kracht van Zijn opstanding en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijn dood gelijkvormig wordende”* (Fil. 3:10).

Iemand schreef hierover: “In de strijd gaan wij zo vaak tot de Heere, en bidden en pleiten en vragen om overwinning, om overheersing van de boze machten, en onze gedachte is dan dat op één of andere wijze de Heere met een machtige betoning van kracht zal inkomen om ons in één klap tot overwinnaar te maken. Wij moeten deze gedachte corrigeren. Wat de Heere doet is ons bezit verruimen. Hij leidt ons door bepaalde oefeningen, door ervaringen, gaat met ons een bepaalde weg die onze geestelijke verruiming beoogt. Als we zo geestelijk geoefend zijn, bezetten wij de ruimere plaats als vanzelf. *“Ik zal hen niet in één jaar voor u uit verdrijven, opdat het land geen woestijn worde en het wild gedierte u niet te veel worde. Langzamerhand zal Ik hen voor u uitdrijven, totdat gij zo vruchtbaar wordt dat gij het land in bezit kunt nemen”* (Ex. 23:29, 30).

Op zekere dag hield de Britse eerste Minister Disraeli in het Lagerhuis een toespraak voor de vuist weg. Die avond zei een vriendin tot hem: “Ik moet u zeggen hoe ik heb genoten van uw spontane toespraak zo uit het hoofd. Het was vandaag niet uit mijn gedachten”. “Mevrouw”, bekende Disraeli, “die toespraak heb ik al jaren in mijn gedachten”.

Hoofdstuk 3. De basis van de volle zekerheid van geloof

Er zijn twee kwesties waarin elke gelovige zo spoedig mogelijk zekerheid moet hebben. Dit zijn: Heeft God mij ten volle aangenomen? En zo ja, op welke basis doet Hij dat? Dit is beslissend.

Er zijn zoveel gelovigen die door dit leven gaan zonder dat ze op dit kostbare feit rusten en bouwen.

“In liefde heeft Hij ons tevoren er toe bestemd als zonen van Hem te worden aangenomen door Jezus Christus, naar het welbehagen van Zijn wil, tot lof van de heerlijkheid Zijner genade, waarmede Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde” (Ef. 1:5, 6).

Iedere wedergeborene is door de Vader aangenomen in Christus. *“Wij dan zijnde gerechtvaardigd uit het geloof hebben vrede met God, door onze Heere Jezus Christus”* (Rom. 5:1). De vrede van God komt tot ons door Zijn geliefde Zoon. Hierop moet onze vrede gebaseerd zijn. God kan met ons vrede hebben door onze Heere Jezus Christus. *“Door Hem vrede gemaakt hebbende door het bloed Zijns kruises”* (Kol. 1:20). Maar wij moeten nooit vergeten dat Zijn vrede uitsluitend gefundeerd is op het werk van het kruis, geheel los van iets wat in ons of wat van ons is, want *“God echter bewijst Zijn liefde jegens ons, doordat Christus toen wij nog zondaren waren voor ons gestorven is”* (Rom. 5:8).

Als ons geloof eenmaal begint te rusten in dit wondervolle feit, dan wordt het een vaste houding. Dan kan het zijn, als het nodig is, dat je *“door de mensen wel verworpen wordt, maar bij God uitverkoren en dierbaar bent”* (1 Petr. 2:4). Deze invloed om standvastig te zijn, hebben de meeste gelovigen in deze tijd hard nodig.

Iemand schreef eens: *“De gezegende God verandert nimmer noch komt Hij terug op de aanneming waarin Hij ons heeft aangenomen, vanwege de dood en de opstanding van Jezus Christus. Helaas wijken wij af van de toestand waarin God altijd voor ons dat kan zijn, wat wij lezen in Romeinen 5:1-11. Velen veronderstellen, omdat ze zich van zonden bewust zijn, dat zij daarom hun aanneming bij God moeten vernieuwen.”*

De waarheid is dat God niet veranderd is. Zijn oog rust op het werk dat door Christus voor de gelovige volbracht is. Wanneer u niet in de Geest wandelt dan bent u in het vlees. U hebt zich weer naar de oude mens gekeerd die aan het kruis gekruisigd werd (Rom. 6:6). U moet de gemeenschap herstellen en als u dat doet, zult u ontdekken dat uw aanneming door God onveranderd en onveranderlijk is. Als zonden worden toegelaten dan is de vrees er dat God is veranderd. Hij is niet veranderd, maar u. U hebt niet gewandeld in de Geest maar naar het vlees. U moet uzelf oordelen opdat u tot herstel kunt komen. *“Want dit is Mijn bloed, het bloed des Nieuwen Testaments hetwelk voor velen vergoten wordt, tot vergeving van zonden”* (Matth. 26:28). Als dáár niet met uw zonden is gehandeld waar moet u er dan mee naar toe? *“Waar dan voor deze dingen vergeving bestaat, is er geen zondoffer meer”* (Hebr. 10:18).

God heeft de verzoening tot stand gebracht. Hij blijft getrouw hieraan, altijd. Helaas, wij zijn het die afwijken, en we zijn geneigd te veronderstellen dat de gezegende God ten aanzien van ons is veranderd. Hij zal zeker het vlees oordelen als wij het niet doen, maar Hij wendt Zich nimmer af van de Liefde die Hij aan het verlorene heeft geopenbaard. En als dan de wolk, die ontstaan is door onze wandel in het vlees, weggaat, komen we tot de ontdekking dat Zijn liefde nooit veranderd was. Geprezen zij Zijn Naam!”

Gods basis voor aanneming moet ook onze basis zijn. Wij zijn *“aangenomen in de Geliefde”*. Onze Vader is ten volle bevredigd in wat Zijn geliefde Zoon voor ons gedaan heeft, en er is daarom voor ons geen reden om niet bevredigd te zijn. Onze bevrediging kan alleen ontspringen aan en rusten in Zijn bevrediging. Het is van God tot ons, en niet van ons tot God.

Als de Heilige Geest met de mens spreekt, spreekt Hij niet vanuit wat de mens voor God is, maar vanuit wat God voor de mens is. Zielen redeneren vanuit wat zij in zichzelf zijn en of God hen dan zo wel kan aanvaarden. Hij kan u zo niet aanvaarden, u zoekt naar rechtvaardigheid in u zelf als een grond voor aanneming bij Hem. U kunt op die manier, als u zo blijft redeneren, geen vrede krijgen.

De Heilige Geest spreekt altijd vanuit wat God is, en dit bewerkt een volledige verandering in mijn ziel. Het is niet alleen dat ik mijn zonden verafschuw, het kan dat ik zeer goed geleefd heb, maar ik *“verafschuw mijzelf”*. Dit maakt de Heilige Geest duidelijk. Hij laat ons zien wie wij zijn, en dat is een van de redenen waarom Hij vaak hard voor ons schijnt te zijn en geen vrede aan de ziel geeft zodat wij geen verlichting ontvangen totdat wij door ervaring, vanuit ons hart erkennen wie wij zijn.

Hij geeft de ziel niet eerder vrede dan dat de ziel tot dit punt gekomen is. Hij zou het niet kunnen. Het zou een zachte heling van een wond geweest zijn. De gelovige moet verder gaan totdat hij tot de ontdekking komt dat er niets is om op te rusten dan de onbegrijpelijke goedheid van God, en dan: *“Indien God voor ons is, wie kan tegen ons zijn?”* (Rom. 8:31).

Het is droevig te zien dat in deze tijd de meeste gelovigen inderdaad tegenovergesteld redeneren - vanuit zichzelf naar God. Als alles goed gaat en God schijnt te zegenen, dan hebben zij het gevoel dat Hij hen liefheeft en hen

aanvaardt. Maar wanneer zij struikelen, en alle dingen schijnen droog en hard, dan denken zij dat Hij hen niet liefheeft en aanvaardt. Hoe is dit mogelijk? Er is niets in ons dat wij God kunnen aanbieden. Onze aanvaarding is in Christus! Bovendien is het zo dat onze ware geestelijke ontwikkeling grotendeels ontstaat tijdens de droge en harde tijden. Dank God, Hij heeft ons aangenomen in Zijn Zoon, en op dit FEIT moeten wij ons geloof laten rusten. Zoals bij onze rechtvaardiging, is onze aanneming uitsluitend door GENADE!

In zijn klassieke boek: "Romeinen vers voor vers" geeft Newell enkele indringende gedachten aangaande deze Genade:

- Genade die eenmaal geschonken is, wordt niet teruggenomen.
- Geloven en toestemmen dat wij geliefd worden, terwijl wij onwaardig zijn, dat is het grote geheim.
- Verwachten te worden gezegend, hoewel je meer en meer inziet dat je het niet waard bent.
- Vertrouwen op Gods kastijdende hand (opvoedend) als bewijs van Zijn goedertierenheid.
- Als u 'hoopt beter te worden' (en daarom aanvaardbaar) dan ziet u uzelf niet in Christus alleen.
- Teleurgesteld worden in uzelf, komt omdat u in uzelf gelooft.
- Ontmoedigd worden is ongeloof - in het zegenrijk plan en doel dat God voor u heeft.
- Hoogmoedig zijn betekent blind zijn, want wij hebben in onszelf geen grond voor God.

Angst en vrees heeft soms ook een plaats in het christendom. Maar God heeft hogere en doeltreffender beweegredenen dan vrees en één daarvan is de liefde. Vrees brengt vaak na verloop van tijd alleen verstijving voort, maar liefde ontwikkelt liefde. Een mens de zekerheid van zijn bestemming te beloven kan op menselijk vlak lijken op spelen met vuur, maar dan laten we God buiten beschouwing. Zij die het diepste besef van Genade hebben gaan niet voort met zondigen. Vrees brengt bovendien slaafse gehoorzaamheid voort; liefde verwekt de gehoorzaamheid van zonen.

"Immers indien de bazuin een onduidelijk geluid geeft, wie zal zich gereed maken tot de strijd?" (1 Kor. 14:8). Pas als de christen absoluut en schriftuurlijk zeker is van zijn grond, kan hij staande blijven. *"Staat dan"* (Ef. 6:14a; St. Vert.).

"En onze Heere Jezus Christus Zelf, en onze God en Vader, Die ons heeft liefgehad, en gegeven heeft een eeuwige vertroosting en goede hoop in Genade, vertrooste uwe harten, en versterke u in alle goed woord en werk" (2 Thess. 2:16).

Hoofdstuk 4. Welk doel heeft de Hemelse Vader met Zijn kinderen?

Hoe wonderbaar en bemoedigend is het te weten dat onze Hemelse Vader het kristalhelder in Zijn Woord gezegd heeft wat precies Zijn doel is met ieder van ons.

“En God zeide: Laat Ons mensen maken naar Ons beeld” (Gen. 1:26). De eerste Adam, het hoofd van het menselijk geslacht, werd gemaakt naar Gods beeld wat betreft persoonlijkheid, verstand, gevoelens, wil enz., zodat er gemeenschap en samenwerking tussen hen kon zijn. Samenwerking tussen God als de Soevereine en de mens als ondergeschikte. Ondergeschikt aan Zijn wil die volmaakte vrijheid is. We weten dat Adam verleid werd om zijn eigen weg te kiezen in plaats van Gods weg, steunend slechts op zichzelf met alleen liefde voor Zichzelf. Het gevolg was dat hij onmiddellijk zelfgericht werd in plaats van “op God gericht”. Dood voor God Die de bron van alle leven is, dood in overtredingen en zonden. In deze toestand “verwekte Adam een zoon naar zijn gelijkenis, als zijn (gevallen) beeld” (Gen. 5:3). Zo verwekte hij een zondig ongoddelijk, egocentrisch geslacht, geboren “dood in overtredingen en zonden” (Ef. 2:1).

“God... heeft in het laatste der dagen tot ons gesproken in den Zoon. Deze, de afstraling Zijner Heerlijkheid en de afdruk van Zijn wezen” (Hebr. 1:1-3). Hier is het beeld Gods, de afdruk van Zijn wezen terug op aarde, deze keer in de Persoon van onze Heere Jezus Christus. Gods laatste Adam (1 Kor. 15:45, 47). Door onze natuurlijke geboorte behoorden we bij het gevallen, zondige geslacht van de eerste Adam. Onze overgang van het oude zondige geslacht naar het nieuwe goddelijke geslacht heet “de wedergeboorte”. Toen we wederom geboren werden, door onze bekering tot God en geloof in de Heere Jezus (Hand. 20:21) werden we in Hem geboren. Hij werd ons leven (Kol. 3:3, 4). *“Gij werd uit den wilden olijf, waartoe gij naar uw natuur behoort, weggekappt en tegen uw natuur op den edelen olijf geënt”* (Rom. 11:24).

“Want, gelijk door de ongehoorzaamheid van één mens zeer velen zondaren geworden zijn, zo zullen ook door de gehoorzaamheid van één zeer velen rechtvaardigen worden” (Rom. 5:19).

Onze Hemelse Vader voert nog steeds Zijn plan uit om de mens naar Zijn beeld te maken. Hoewel Zijn oorspronkelijk plan hetzelfde is, gebruikt Hij niet de oorspronkelijke mens om het tot stand te brengen. Alles is nu geconcentreerd in de laatste Adam, onze Heere Jezus. In Hem geboren door geloof, zijn we deelgenoten geworden van de goddelijke natuur (2 Petr. 1:4). En daar de Heere Jezus Zichzelf door onze persoonlijkheid heen wil uitdrukken, zal deze arme zondige wereld in u Christus zien, de hoop der Heerlijkheid (Kol. 1:27).

In 1 Korinthe 15:49 geeft Paulus ons de bemoedigende belofte: *“En gelijk wij het beeld van de stoffelijke (Adam) gedragen hebben, zo zullen wij het beeld van de hemelse (Christus) dragen!”*

“Wij weten nu, dat God alle dingen doet medewerken ten goede voor hen, die God liefhebben, die volgens Zijn voornemen geroepen zijn. Want die Hij te voren gekend heeft, heeft Hij ook te voren bestemd tot gelijkvormigheid aan het beeld Zijns Zoons” (Rom. 8:28, 29).

Hier is het “goede” waarvoor God alle dingen doet medewerken. Zijn oorspronkelijk plan om ons te maken naar Zijn beeld - samengevat en uitgedrukt in Zijn Zoon, Christus, die ons leven is. Paulus’ vaste besluit voor elk van zijn bekeerlingen was: *“Mijn kinderen, ter wille van wie ik opnieuw weeën doorsta, totdat Christus in u gestalte verkregen heeft”* (Gal. 4:19).

De sleutel tot een gezonde geestelijke groei is het feit wat uiteen gezet wordt in Romeinen 8:28 en 29 te kennen en daarop te blijven steunen. Als wij zien dat alle dingen medewerken om ons meer en meer aan de Heere Jezus gelijkvormig te maken, zullen we niet gefrustreerd en van streek raken als sommige “dingen” moeilijk te begrijpen zijn, als ze zwaar zijn of een element van dood bevatten. Dan kunnen we in onze Heere Jezus rusten en tot onze Vader zeggen: *“Uw wil geschiede”*. En onze voortdurende geloofshouding zal zijn: *“Wil Hij mij doden, ik blijf op Hem hopen”* (Job. 13:15). Dit is ons toelatingsexamen voor geestelijke volwassenheid!

“En wij allen, die met een aangezicht, waarop geen bedekking meer is, de Heerlijkheid des Heeren weerspiegelen, veranderen naar hetzelfde beeld van Heerlijkheid tot Heerlijkheid, immers door de Heere, die Geest is” (2 Kor. 3:18). Maar ook al weten we wat Gods doel met ons leven is, komt het er op aan dat we weten hoe we er hier en nu deel aan kunnen krijgen. Een van Gods meest doeltreffende middelen is mislukking. Zoveel gelovigen zijn buiten zichzelf over de mislukkingen in hun leven en ze proberen ze ten koste van alles te verbergen, of net te doen alsof ze er niet zijn of ze verstandelijk te verklaren. En al die tijd weerstaan ze het belangrijkste instrument in de handen van de Vader om ons te vormen naar het beeld van Zijn Zoon!

Falen ten aanzien van het zelfleven in ons christelijk leven of dienst wordt toegelaten en door God vaak bewerkt om ons totaal af te wenden van onszelf tot de bron voor ons leven - Christus Jezus die nooit faalt. Verheug u lieve vriend(in), in uw nood en honger, want God zegt: *“Zalig die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden”* (Matth. 5:6). Als wij, in onze hopeloze nood, voortdurend en met liefde zien op onze Heere Jezus, zoals Hij ons geopenbaard wordt in het Woord, zal de Heilige Geest heel stil en moeiteloos het wezen en de bron van ons leven veranderen van zelfleven tot Christus - zodat het voor een ieder van ons

geldt: *“Niet ik, maar Christus”* (Gal. 2:20).

Bij God geldt een natuurlijke wet die inhoudt dat wij gevormd worden naar datgene waarop wij onze interesse en liefde richten. Denk eens aan wat de stripboeken, radio, tv en film er toe bijgedragen hebben dat er een generatie is ontstaan van jonge cowboys, gangsters, enz. En hoe staat het met de gelovige? Als we ons voelen aangetrokken tot deze boze wereld, worden we in toenemende mate werelds. Als we onszelf vertroetelen en alleen voor onszelf leven, worden we meer en meer egocentrisch; maar als we op Jezus Christus zien, worden we meer en meer Hem gelijk.

“Als ik zo als Hem zal zijn, dan moet Góð dit in Zijn genade doen. Hoe eerder ik dit erken des te eerder zal ik bevrijd worden van weer een vorm van slavernij. Geef elke poging op en zeg: “Ik kan het niet. Hoe meer ik het probeer, hoe verder ik af sta van Zijn gelijkenis. Wat moet ik toch doen?” Dan zegt de Heilige Geest: “Je kunt het ook niet. Houd er maar mee op. Leg het bijtje er maar bij neer. Je bent in de arena geweest. Je hebt alsmat geprobeerd. Je bent een mislukkeling. Kom er maar uit en ga er maar bij zitten. En als je daar dan zit, zie op Hem! Probeer niet meer zoals Hij te zijn. Zie slechts op Hem! Houd je alleen met Hem bezig. Houd op met proberen om Hem gelijk te zijn. In plaats dat je helemaal in beslag genomen bent door dat proberen, laat je door Hem in beslag nemen. Aanschouw Hem, zie op Hem door het Woord. Lees het Woord met één doel voor ogen namelijk: de Heere te ontmoeten. Niet om je hoofd vol kennis te stoppen. Maar om de Heere te ontmoeten. Maak de Bijbel tot een middel; niet tot bijbelkennis, maar tot gemeenschap met Christus.”.

Gij zegt: “Maak mij geschikt, vorm mij voor U”.
Strek dan uw lege handen uit en wees toch stil,
O rusteloze ziel, gij hindert mij door moedige bedoelingen en standvastige wil.
Zie de bloemen in hun zomerpracht daar staan,
in stilheid aanschouwen zij de pracht van de zon.
En zo wordt het liefelijke werk in hen gedaan.
Rustend in de blijdschap van de zon bloeien zij open
Zo is de lieflijkheid en de vreugde Gods van u,
o mijn liefde, en het werk is van Mij.

“Want God is het, die om Zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt.” (Fil. 2:13). En wat is Zijn welbehagen waarom Hij in ons werkt? Hij werkt in alles voor dit ene doel: *“Opdat ook het leven van Jezus zich in ons stoffelijk vlees openbare”* (2 Kor. 4:11). Dit is leven: *“Want het leven is mij Christus”* (Fil. 1:21). Dit is dienen: *“Heere, wij zouden Jezus wel willen zien”* (Joh. 12:20, 21).

Hoofdstuk 5. Grondige voorbereiding is nodig

Gods allereerste voorwaarde voor groei is: nood. Zonder persoonlijke nood is er geen groei in ons christenleven. De reden dat onze Vader nood scheidt en toelaat in ons leven, is dat Hij ons wil aftrekken van alles wat buiten Christus is, zodat Hij alleen het middelpunt wordt. *“Niet ik, maar Christus”*.

Zowel voor onze groei als ons werk in Zijn dienst, is het buitengewoon belangrijk dat wij dit principe zien en begrijpen: “Wij kunnen de waarheid in zijn levende kracht nooit in ons opnemen, tenzij wij die dringend nodig hebben”. Wat onze groei betreft, zorgt de nood ervoor dat we ons uitstrekken naar onze Heere Jezus en uit Hem ons door geloof toe-eigenen wat we nodig hebben. En wat betreft de dienst, het getuigen en het helpen van anderen, moeten wij uitzien naar en wachten op het hongerige, behoeftige hart. Als u tenminste blijvende vrucht wil zien.

“We kennen de echte waarheid van iets alleen als we het nodig hebben. Wijsheid en filosofie hebben God nog nooit ontdekt. Hij maakt Zichzelf aan ons bekend door onze noden. De behoefte ontdekt Hem. Ik betwijfel ten zeerste of we ooit iets echt hebben geleerd op een andere wijze.”

In dit licht gezien zijn onze noden van onschatbare waarde. We moeten het feit onder ogen zien dat zonder geestelijke honger, wij ons niet kunnen voeden met de Heere Jezus Christus. *“Zalig die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden”*. Maar al te vaak worden gelovigen aangespoord en zelfs gedwongen te groeien voordat er een intens bewustzijn is van de nood, voordat er echte geestelijke honger is. En helaas moeten we zeggen dat, in de meeste gevallen wanneer er wel echte honger is er zeer weinig voedsel wordt verstrekt.

Eén van de voornaamste redenen voor het feit dat er weinig of geen resultaat is in veel evangelisatiewerk is, dat waarheden aan het “slachtoffer” opgedrongen worden om maar gered te worden zonder dat hij er zich van bewust is dat hij verloren is. Er zal spoedig niets van zulk werk overblijven, tenzij een overweldigende overtuiging van zonde de verlorene zich doet uitstrekken naar verlossing in persoonlijk geloof en hij in de Heiland de volledige voorziening vindt in al zijn nood.

Watchmann Nee zet de dingen in de juiste volgorde als hij zegt: “De Heere heeft ons hier niet in de eerste plaats gesteld om te prediken of ander werk voor Hem te doen. Hij heeft ons hier in de eerste plaats gesteld om honger op te wekken in anderen. Geen echt werk zal ooit kunnen beginnen zonder dat er een gevoel van nood geschapen wordt. Wij kunnen anderen dat niet geven. We kunnen de mensen niet aansporen tot honger. Die honger moet geschapen worden en kan alleen geschapen worden door hen die het stempel van God dragen”.

Bij de voorbereiding wordt er eerst afgebroken voordat er opgebouwd kan worden. *“Kom laat ons wederkeren tot den Heere. Want Hij heeft ons verscheurd, en zal ons helen; Hij heeft geslagen en zal ons verbinden”* (Hos. 6:1). Dit slaat zowel op de groei als op het werk in Zijn dienst.

Het is zo verkwikkend te beseffen dat God zonder uitzondering de roep om een herder voor anderen te zijn aan hen geeft die de diepten van mislukking hebben gepeild. Dit is geen roeping voor de begaafden of voor hen die een goede scholing hebben gehad of die een hoge beschaving hebben. Zonder een bittere ervaring van hun eigen ontoereikendheid en armoede zijn ze volslagen ongeschikt om de last van een geestelijke bediening te dragen. Iemand kan pas geduld hebben met de zwakke punten in anderen, als hij iets ontdekt heeft van de omvang van zijn eigen zwakte. Zo iemand kent de liefdevolle zorg van de Opperherder uit de eerste hand en Zijn vermogen om hem te genezen die nederig in Hem, en in Hem alleen, zijn vertrouwen heeft gesteld. Daarom wanhoopt hij ook niet gauw aan anderen, maar ziet verder dan de zondigheid, de koppigheid en domheid naar de macht van onveranderlijke liefde. De Heere Jezus heeft de opdracht *“Wees een herder voor Mijn lammeren ... voor Mijn schapen”* niet gegeven nadat Hij Petrus’ zelfverzekerde belijdenis van onsterfelijke trouw had gehoord. Maar Hij geeft het nadat hij volkomen gefaald heeft zijn plechtige belofte te houden en bitter geweest heeft in de straten van Jeruzalem.

Er zal een diepe, grondige en langdurige voorbereiding moeten zijn, wil er werkelijk leven ontstaan, Christus in ons leven centraal zijn, onze wandel beheerst worden door de Heilige Geest en onze dienst zijn tot verheerlijking van God. Vroeg of laat begint de Heilige Geest ons bewust te maken van ons voornaamste probleem als gelovigen, het oneindig verschil tussen het zelfleven en Christus. Er zijn andere zwoegers behalve hen die zoeken naar vergeving, naar rechtvaardiging. Er zijn er die wanhopig zoeken naar heiligmaking - naar persoonlijke heiligmaking - naar de bevrijding van de macht van de oude Adam. Aan hen belooft Christus net zo goed als aan hen die naar vergeving zoeken: *“Ik zal u rust geven; neemt Mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht”* (Matth. 11.28-30). Het is zeer wel mogelijk dat iemand, nadat hij de rust van de rechtvaardiging door het geloof in Christus heeft gevonden, in een toestand van diepe nood komt wat betreft de rust voor de heiligmaking. We hebben het niet zover mis als we zeggen dat bijna iedere gelovige die ervaring kent.

Veel van Zijn voorbereiding in ons leven bestaat uit het doen ontstaan van deze strijd - dat we ons zelfleven zien zoals het is en dan proberen om van de kwade macht en invloed ervan bevrijd te worden. Want er is geen hoop op een voortdurend blijven in de Heere Jezus, zolang we onder de beheersing van het zelfleven zijn, "*waarin geen goed woont*" (Rom. 7:18a).

We kunnen niet voortdurend in Zijn tegenwoordigheid verkeren, wat ook onze omstandigheden zijn of wat we ook doen, als we nog een baby zijn. Ons geestelijk leven groeit en gedijt niet als we Hem in vlagen van ijver dienen. Ook worden we niet gelaafd door de nabijheid van de Heere als we onverschillig zijn. Pas nadat we onderworpen zijn aan Hem, gelouterd en getuchtigd, als de liefde voor het zelfleven en voor de wereld verdwenen is, kunnen we leren om te allen tijde met Hem verbonden te zijn, waar we ons ook mogen bevinden.

De waarde van deze worsteling om onszelf te bevrijden van het oude Adamsleven, en de vruchteloze pogingen om het leven van de nieuwe mens te ervaren, het Christus-leven, ligt hierin, dat we tenslotte gaan beseffen dat dit soort strijd volslagen nutteloos is. Absoluut tevergeefs. Onze persoonlijke, hartverscheurende mislukking in elk onderdeel van ons christenleven is de voorbereiding van de Vader. Hij maakt ons klaar voor Zijn doel.

Dit negatieve werk van Hem voert ons tenslotte in Zijn positieve belofte van Filippenzen 1:6: "*Hiervan toch ben ik ten volle overtuigd, dat Hij, die in u een goed werk is begonnen, dit teneinde toe zal voortzetten, tot de dag van Christus Jezus*". Zijn goede werk in ons begint met mislukking, zelfs op onze sterkste kanten en leidt dan tenslotte tot Zijn succes. Dan wordt het Zijn welslagen en niet dat van ons. "*Want God is het, die om Zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt*" (Fil 2:13). Het lijdt geen twijfel dat we allen op basis van louter genade zijn begonnen, en op deze zelfde basis moeten we verder gaan: "*Staat dan in de vrijheid waarmee Christus ons vrijgemaakt heeft*" (Gal. 5:1).

Het leven zonder krachtsinspanning is niet een willoos leven. We gebruiken onze wil om te geloven, te ontvangen, maar niet om door uiterste inspanning tot stand te brengen wat alleen God kan doen. Onze hoop op overwinning over de zonde is niet: Christus plus mijn inspanningen. Maar: Christus plus mijn ontvangen. Overwinning van Hem ontvangen is Zijn Woord geloven dat Hij, enkel en alleen door Zijn genade, ons nu bevrijdt van de heerschappij der zonde. En in Hem geloven op deze wijze, is erkennen dat Hij voor ons doet wat wij zelf niet kunnen. We hebben dit principe geleerd toen we wedergeboren werden en het schijnt dat de meesten van ons het helemaal weer opnieuw moeten leren voor onze geestelijke groei en dienst.

Vrees niet, mijn vriend; houd vast aan het doel dat Hij met u heeft in Christus en Hij zal u getrouw leiden van stap tot stap in alle noodzakelijke voorbereiding. Hij zal het doen. Zodra u zeker bent van het doel, kunt u even zeker van de voorbereiding zijn. Denk er slechts aan dat Romeinen 8:28 en 29 samengaan en dank Hem voor Filippenzen 1:6.

De Heere wordt verheerlijkt in een volk welks hart ten koste van alles, hoe dan ook, op het doel gericht is: God Zelf. Al is de weg zeer moeilijk, aan alle kanten omgeven door vijanden, het hartstochtelijk verlangen het doel te bereiken zal hem onwrikbaar maken. Slechts hij die niet dat diepe verlangen heeft om Hem te kennen, zal gemakkelijk van de weg afraken. Langs die weg is de Mens Christus Jezus gegaan, als Voorloper en op elk punt heeft Hij voor ons overwonnen. We hoeven niet op te klimmen. We mogen in het resultaat van Zijn overwinning gebracht worden. Elke vijand is verslagen. Er is niets wat niet onder Zijn voeten is gesteld. Er is niets meer in het heelal dat het geringste kind van God kan verslaan, als hij de hand van de Heere vasthoudt en zegt: "Heere, breng me er doorheen naar de plaats waar U bent, op grond van het bloed waarmee U binnengegaan bent in het heiligdom". De Heere wordt zeer verheerlijkt door een wandel vol van rustig vertrouwen in de dag van tegenstand, de dag van vrees, de dag dat de dingen om ons heen schudden en beven."

Hoofdstuk 6. Volmaakt in Hem

Het leven kan nooit beter zijn dan zijn wortels, zijn bron. Daarom gaan we verder met onze uiteenzetting van de fundamentele feiten van het geloof. Jeugd en onvolwassenheid hebben de neiging om eerst te handelen en later pas te denken. Volwassenheid heeft geleerd tijd te nemen om de feiten op hun waarde te schatten. Onze geduldige Landman is bereid ons tijd te geven om de eeuwige feiten te leren zonder welke we niet tot volwassenheid kunnen komen.

Onze Heere Jezus gebruikt heel vaak natuurlijke feiten om ons de diepste geestelijke waarheden te onderwijzen. Hij leert ons eerst omtrent ons natuurlijke leven uit Adam voordat wij ons nieuwe geestelijke leven in Christus kunnen verstaan en waarderen. Dit omvat ook het vitale principe van de “bron waaruit” - of zoals Genesis 1 het zegt: “naar zijn aard”. Elke gelovige leert eerst dat hij “volmaakt” is in Adam. Hij kwam uit hem voort, hij is net zoals hij. “Want, gelijk door de ongehoorzaamheid van één mens zeer velen zondaren geworden zijn” (Rom. 5:19a). “Want ik weet, dat in mij, dat wil zeggen in mijn vlees, geen goed woont” (Rom. 7:18a). Wanneer Hij ons door onze mislukkingen en ons worstelen onderwezen heeft over het natuurlijke, zijn we klaar om te leren omtrent onze geestelijke Bron. “Door de gehoorzaamheid van Eén worden zeer velen rechtvaardigen” (Rom. 5:19b). “Want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamenlijk; en gij hebt die volheid verkregen in Hem”. (Eng. Vert.). “En gij zijt volmaakt in Hem” (Kol. 2:9, 10a).

Er zijn twee belangrijke kanten aan dit principe van “de bron waaruit”.

In de eerste plaats is de Heere Jezus de Bron van ons christelijk leven. We werden in Hem geboren. God heeft ons volmaakt gemaakt in Hem. Deze waarheid moeten we door het geloof vasthouden. Deze waarheid geldt voor iedere gelovige: “Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping” (2 Kor. 5:17a).

In de tweede plaats, als wij door geloof vasthouden aan dit feit, worden we in onze ervaring in de praktische werkelijkheid hiervan binnengeleid van dag tot dag. Beetje voor beetje ontvangen we dat wat we reeds in Christus bezitten. Het is zo ontzettend belangrijk dat we weten en daarvan zeker zijn dat alles het onze is, dat we nu volmaakt zijn in Hem. Dit feit stelt ons in staat om rustig te blijven terwijl Hij geduldig dat leven, wat met Christus verborgen is in God, in ons karakter uitwerkt.

Vooruitgang is niets anders dan groei in het kennen van de Heere Jezus, geestelijk kennen van dat wat we in feite vanaf de aanvang in Hem bezitten.

Daar we volmaakt zijn in onze Heere Jezus, helpt het niet als we proberen iets aan dat volbrachte werk toe te voegen. Het is nu een kwestie van wandelen door geloof, ontvangen en ons toe-eigenen uit de overvloedige Bron in ons.

Christus' opstanding was onze opstanding tot een leven van heiligheid, net zoals Adams val onze val was in geestelijke dood. En wij zelf hebben die nieuwe heilige natuur niet gemaakt, net zo min als we de gevallen natuur gemaakt hebben. Door éénwording met Christus krijgen we deel aan dat geestelijke leven wat Hij voor ons verworven heeft door Zijn opstanding en daardoor kunnen wij de vruchten ervan voortbrengen, zoals de Schrift dit duidelijk maakt met het voorbeeld van de eenheid in het huwelijk. Romeinen 7:4: “Om het eigendom te worden van een ander (gehuwd met een ander, Eng. vert.), van Hem, die uit de doden opgewekt is, opdat wij Gode vrucht zouden dragen”.

Ons aandeel is niet het verwekken, maar het ontvangen van ons leven in Christus. Geen enkele gelovige is ooit het stadium van volwassenheid zomaar binnengerold, ondanks het feit dat hij volmaakt is in Christus. Geestelijke groei vereist een honger des harten naar de Heere Jezus en ook vastbeslotenheid om dat te verkrijgen wat ons deel is in Hem. Het vereist ook overdenking en overpeinzing. We zullen nooit onze geestelijke bezittingen leren kennen door een oppervlakkig begrip van het Woord. Hoe kunnen we ooit verwachten dat we intieme gemeenschap zullen hebben met Iemand van wie we weinig weten?

De volgende waarheid kan een goede gelegenheid zijn om dat overdenken en overpeinzen te beoefenen en te ontwikkelen: “Het Goddelijk leven moet persoonlijk in een ieder van ons gestalte krijgen. Het christendom heeft de hele volheid van openbaring in de ene menselijke persoonlijkheid van Jezus Christus als Middelaar. Als Christus binnenkomt in een mens, wordt het goddelijk leven in de kiem in hem geplant”.

Een zaad bevat alle kenmerken van het leven waar het uit voortkwam. Het is volledig en er kan niets aan toegevoegd worden. “wedergeboren, niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad” (1 Petr. 1:23a). “Uw akker zult gij niet met tweeërlei zaad bezaaien” (Lev. 19:19). Het moet worden: “niet ik, maar Christus”. Het zaad is geplant. Nu gaat het alleen nog maar om groei en volwassenheid. Dit alleen brengt vrucht voort die blijft. De ontwikkeling van het goddelijke leven in de christen verloopt net zoals de natuurlijke groei in de plantenwereld. We hoeven geen speciale pogingen te doen, alleen ons plaatsen in de omstandigheden die voor zo'n groei gunstig zijn. Slechts iemand die geprobeerd heeft te groeien door eigen inspanning en toen faalde, is doordrongen van de waarheid dat God alleen de wasdom geeft.

Een wortel geplant in de fijnste grond, in het beste klimaat en gezegend met alles wat zon, lucht en regen kunnen doen, kan niet zo zeker zijn van zijn groei tot volmaaktheid als de christen die zich uitstrekt met heel zijn hart naar alles wat God bereid is hem te geven.

Niet alleen is ons leven volmaakt in Hem, maar eveneens de wezenlijke overwinning in al de noden in dit leven. Als u strijdt om de overwinning te behalen, hebt u de strijd al verloren zodra u begint. Denkt u zich eens in dat de vijand u aanvalt in uw gezin of uw zaak. Hij scheidt een situatie waar u onmogelijk tegen opgewassen bent. Wat doet u nu? Uw eerste neiging is om u op een zware strijd voor te bereiden en daarna God te bidden dat Hij u de overwinning zal schenken. Maar als u dat doet bent u zeker van de nederlaag, want u hebt de grond verlaten waarop u in Christus geplaatst bent. Door de houding die u ingenomen hebt, hebt u deze grond verlaten en het overgegeven aan de vijand. Maar wat moet u doen als hij u aanvalt? U moet eenvoudig opzien naar boven en de Heere prijzen. "Heere, hier is een situatie die ik niet aan kan. Uw vijand, de duivel, wil hierin mijn ondergang bewerken, maar ik prijs U dat Uw overwinning een allesomvattende overwinning is. Ook voor deze situatie. Ik loof U dat Uw overwinning in deze zaak vaststaat.

Hoofdstuk 7. Leren toe-eigenen wat u in Christus hebt

Dit is een belangrijk onderwerp dat te maken heeft met geloof en met het in de praktijk ontvangen van datgene waarvoor we Hem kunnen vertrouwen. Toe-eigening behoeft niet bepaald te betekenen dat we er iets bij krijgen, maar dat iets, wat er normaal behoort te zijn, ook gaat functioneren.

Om ons iets eigen te maken voor onze dagelijkse wandel in Christus zijn er twee wezenlijke dingen nodig: zien wat Christus ons verworven heeft en ons bewust zijn dat we dat nodig hebben. Van deze twee factoren hangt het af of we in de juiste toestand zijn om in standvastig geloof te ontvangen wat in de Heere Jezus Christus ons deel is.

Aangaande het eerste schreef iemand: “In de eerste drie hoofdstukken van de Efezebrief vraagt Paulus niets anders van de gelovigen dan te luisteren naar die wonderlijke opsomming van grote en eeuwige feiten die voor hen gelden. Pas als hij al deze werkelijkheden genoemd heeft, vraagt hij hen iets te doen. En als hij zijn pleidooi voor een verheven wandel als heiligen begint, is alles gebaseerd op de openbaring die hij daarvoor heeft gegeven aangaande de feiten van hun hoge roeping en bestemming als heiligen. “*Zo bid ik u dan ... dat gij wandelt waardiglijk de roeping, met welke gij geroepen zijt*” (Ef. 4:1). Laten wij ophouden aan de gelovigen lange lijsten met “voorwaarden” voor te leggen om in het leven van Christus te kunnen intreden. Laten we hen in plaats daarvan tonen wat reeds hun positie, hun bezittingen en voorrechten in Christus zijn. Dan zullen wij waarlijk met de Heilige Geest samenwerken en meer, ja veel meer blijvende vrucht zien onder Gods volk.

Zien we eenmaal wat wij in Christus Jezus hebben, dan zal onze nood ons ertoe brengen om het antwoord op die nood te ontvangen, ons dat toe te eigenen. Voortdurend was de Geest van Jezus Christus beschikbaar voor Paulus en zo was het steeds mogelijk dat Christus in hem verheerlijkt kon worden. De voorziening was er voortdurend, maar werd pas naar waarde geschat en toegeëigend op het moment dat de apostel zich de behoefte daaraan bewust werd. Het is de bedoeling dat we in ons leven voortdurend ontdekken dat we Christus nodig hebben. Elke keer dat we hiervan opnieuw doordrongen zijn betekent een nieuwe mogelijkheid voor God om in die nood te voorzien.

Dit is de verklaring van zoveel dat we anders onmogelijk kunnen begrijpen. Dat is de reden dat we voortdurend in nieuwe beproevingen komen waar slechts een nieuwe vervulling van de Geest in onze nood kan voorzien. “En nadat in onze nood voorzien is en wij de genoegzaamheid van Christus voor onze innerlijke nood bewust zijn, is er een nieuwe uitstraling van Zijn heerlijkheid door ons”.

Deze twee dingen: zien en nodig hebben, brengen ons vanuit de “help mij” situatie, naar die van dankzegging. “*Gezegend zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, Die ons met alle geestelijke zegen in de hemelse gewesten gezegend heeft*” (Ef. 1:3). Meermalen bepaalt de Heilige Geest ons met grote klem bij een bepaald aspect van Gods Woord, waarvan we met blijdschap zien en geloven dat dit in Christus ons deel is. Het kunnen bijvoorbeeld de waarheden van Mattheüs 11:28 zijn: “*Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven*”. Die rust is dus in Christus! Als de gelovige tot de ontdekking komt dat die rust in Hem is, dan is alles wat nog nodig is om die rust te **aanvaarden!**

Deze toe-eigening moet gebaseerd zijn op een duidelijk, schriftuurlijk vertrouwen. We moeten niet iets “verkeerds” vragen. Maar nu komt de kritieke fase. De sleutel tot dit alles. In de meeste gevallen van toe-eigening is er een soms lange wachtperiode tussen het aanvaarden en het ontvangen die soms geruime tijd duurt. Ons aandeel is dan geduldig op Hem te wachten gedurende de periode, die Hij nodig heeft om in onze persoon en in ons leven uit te werken wat wij ons in Christus hebben toegeëigend.

“Geen oog heeft het gezien, behalve Gij, o God, wat Hij doen zal dien, die op Hem wacht” (Jes. 64:4).

We hebben nu dus een derde element in onze toe-eigening gezien. Nadat wij onze bezittingen in Christus gezien hebben en ons van onze nood bewust zijn geworden, moeten wij Hem daarna de benodigde tijd geven om dat, wat we ons toegeëigend hebben, in onze dagelijkse wandel uit te werken. Als wij de oplossing van onze nood proberen te vinden in een gesprek wat wij zullen hebben of in een geestelijk boek of in een aantal bijzondere samenkomsten of in een uitzien naar een opwekking, dan zal de realiteit nooit komen.

In deze zaak van de ontwikkeling van de christen is er geen kortere weg. Er is geen snelle en gemakkelijke weg. De Landman vormt datgene in de gelovige, wat Hij door hem heen aan anderen wil meedelen. Om aan anderen Leven mee te delen, moet uit wat men zegt en wat men doet, blijken wat men is. “*Want het is des Vaders welbehagen geweest, dat in Christus Jezus al de volheid wonen zou; opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods; want uw leven is met Christus verborgen in God; opdat ook het leven van Jezus Zich in ons sterfelijk vlees openbare.*” (Kol. 1:19; Hebr. 3:14; Ef. 3:19; Kol. 3:3; 2 Kor. 4:11).

Hoe vaak bewonderen wij en spreken we alleen maar over de waarheden die de Heilige Geest ons in het Woord laat zien, terwijl Zijn voornaamste doel is, dat wij er in geloof op gaan staan en met vertrouwen op Hem wacht-

ten, dat Hij die dingen werkelijkheid in ons leven maakt. Een “profeet” is iemand in wie iets gebeurd is, iemand waarin God een werk heeft gedaan, iemand die het vormend werk van de Heilige Geest ervaren heeft. God kiest diegenen als “profeten” uit, in wie Hij reeds heeft uitgewerkt, wat Hij als Zijn boodschap voor deze tijd wil gebruiken.

Hoofdstuk 8. Eén met Christus in dood en opstanding

Nu wij verder gaan en willen stilstaan bij die waarheden die met onze groei te maken hebben, met onze vereenzelving met Hem, dan is het misschien goed om in het kort na te gaan wat bekende christelijk leiders ons te zeggen hebben over de vereenzelving met Hem, zoals we dit in Romeinen 6 vinden weergegeven.

“De moeilijkheid voor de gelovige die Christus als zijn gerechtigheid kent, is niet de zondes Schuld, niet de zonde als een last die hij moet dragen of een overtreding waarvan hij bevrijding zoekt, want hij weet dat God hem volledig de schuld en de straf voor de zonde heeft kwijtgescholden. Waar hij het moeilijk mee heeft is met de zonde als heerser. Om Gods weg van bevrijding te kennen uit de macht van de zonde, moet hij de waarheid in Romeinen 6 verstaan. Daar zien we wat God heeft gedaan, niet met onze zonden (want hierover handelt de apostel in de voorgaande hoofdstukken), maar met onszelf, de dragers en de slaven van de zonde. Hij heeft onze oude mens - ons oorspronkelijk zelfleven - daar gebracht waar Hij onze zonden bracht, namelijk op het kruis met Christus. *“Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is”* (Rom. 6:6). De gelovige ziet daar niet alleen dat Christus voor hem stierf (plaatsvervangend), maar dat hij met Christus stierf (vereenzelving)”.

“Evenals Christus is nu ook de gelovige voor de zonde gestorven, hij is één met Christus in de gelijkmaking van Zijn dood, Rom. 6:15. En evenals de wetenschap dat Christus voor onze zonde gestorven is, onmisbaar is voor onze rechtvaardiging, zo is de wetenschap dat Christus, en wij met Hem in de gelijkmaking van die dood, der zonde gestorven zijn, onmisbaar voor onze heiliging”. (Like Christ, p. 176.)

“Sinds Christus zo in mijn hart door het geloof gewoond heeft, ben ik zo gelukkig geweest! Ik ben met Christus dood en begraven - ja, en ook opgewekt! Christus leeft nu in mij, en *“het leven dat ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de Zoon van God, Die mij liefgehad heeft en zichzelf voor mij overgegeven heeft”*. Ook moeten we niet op deze waarheden en deze ervaring zien alsof die maar voor enkelen zijn. Het is het geboorterecht van elk kind van God, en niemand kan het zonder dit stellen, zonder oneer te brengen over de Zoon van God”.

“Tot hen die weigeren of verzuimen zichzelf dood voor de zonde te rekenen, zoals God dit gebiedt, stellen wij de vraag: “Hoe kunt u geloven dat Christus inderdaad de schuld van uw zonde gedragen heeft, zodat u die in de dag des oordeels niet zult ontmoeten? Alleen Gods Woord zegt u dat Christus uw zonden in Zijn eigen lichaam droeg op het hout. En datzelfde Woord vertelt u dat u (als verbonden met Adam) met Christus bent gestorven, dat uw oude mens werd gekruisigd, en dat u, daar u in Christus bent, Zijn dood voor de zonde deelt en dus uw huidige verhouding tot de zonde kunt rekenen in Christus - als iemand die dood is voor de zonde en levend voor God”.

“De gelovigen in Christus werden met Hem één gemaakt aan het kruis. Eén in dood en opstanding. Wij stierven met Christus. Hij stierf voor ons en wij stierven met Hem. Dit is een groots feit en geldt voor alle gelovigen”.

“Het kenmerk van de christen is de ervaring van het kruis. Niet alleen dat Christus voor ons gestorven is, maar dat wij met Hem gestorven zijn. Wetende dat onze oude mens met Hem werd gekruisigd”.

“De gelovige is met Christus in Zijn dood verenigd. In deze vereniging met Christus is het vlees, het lichaam der zonde - het gehele gevallen door de zonde verdorven wezen met zijn intelligentie, willen en begeren - veroordeeld en gekruisigd. Door het geloof rekent de gelovige zichzelf “dood voor de zonde”.

“De eerste fase van onze geestelijke ervaring kan een grote en overstelpende vreugde zijn met een wonderlijk gevoel van bevrijding. In deze fase worden vaak sterke woorden gebruikt als totale verlossing en uiteindelijke overwinning. Dan kan er (en vaak gebeurt dat) een fase komen van innerlijk conflict en strijd. We zouden dit een Romeinen 7 ervaring kunnen noemen. Onder de hand des Heeren zal dit leiden tot een vollere kennis van de betekenis van vereenzelving met Christus, zoals die in Romeinen 6 is beschreven. Gelukkig is de mens die al vroeg in deze dingen wordt onderwezen”.

“Als het verschil tussen “Christus’ sterven voor ons”, en ons “sterven met Hem” niet erkend, verstaan en toegepast wordt, kunnen we rustig vaststellen dat het zelfleven nog steeds een overheersende factor in het leven van een christen is”.

“Wie stierf er aan het kruis? Natuurlijk stierf onze Heiland aan het kruis, maar wie stierf daar nog meer? *“Dit wetende, dat onze oude mens met Hem werd gekruisigd, opdat het lichaam der zonde teniet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen... Indien wij nu met Christus gestorven zijn, zo geloven wij ook dat wij met Hem zullen leven, Romeinen 6:6-8”*.

“God zegt feitelijk: “Mijn kind, zoals u voor uw behoudenis op het plaatsvervangend werk van de Heere Jezus gerekend hebt, ga dan nu een stap verder en reken op Zijn vertegenwoordigend werk voor uw overwinning van dag tot dag”. U gelooft dat de Heere Jezus voor uw zonden gestorven is omdat God dit gezegd heeft. Neem dan

nu de volgende stap. Aanvaard door geloof dit feit dat u met Hem gestorven bent, dat uw oude mens met Hem gekruisigd werd!”

“Omdat Hij stierf heeft de dood geen heerschappij meer over Hem, en door onze vereniging met Hem, zal de zonde geen heerschappij meer over u hebben, hoewel in u aanwezig. Ons zelf dood rekenen voor de zonde in Jezus Christus maakt dit niet tot een feit - het is reeds een feit door onze éénwording met Hem op Golgotha. Als wij vertrouwen dat dit waar is, dan beginnen we het feit ook in onze ervaring te verwerkelijken”.

Hoofdstuk 9. Heiliging is Gods werk in ons

Het is goed om juist hier op verschillende punten de nadruk te leggen:

1. Nog nooit werd een gelovige door middel van geforceerde samenkomsten of door aanhoudende aansporingen tot gezond geestelijke groei gebracht, voordat hij door de Geest van God werd voorbereid.
2. Gezonde geestelijke groei is gebaseerd op het bevatten, het verstaan en het aanvaarden van de waarheden in Christus.
3. Het beleven in de praktijk van alle waarheid en vooral van de zogenaamde diepere waarheden is voor een ieder verborgen, behalve voor het behoeftige hart. Tenzij men zich bewust is van zijn nood om geestelijk te groeien, zal men nooit verder komen dan de geboortewaarheden en niets anders dan een baby blijven.

“Laten wij daarom het eerste onderwijs aangaande Christus laten rusten en ons richten op het volkomene, zonder opnieuw het fundament te leggen van bekering van dode werken en van geloof in God” (Hebr. 6:1).

Dit onderwerp van heiliging wordt blijkbaar door heel veel gelovigen volledig misverstaan. Velen, en wel in het bijzonder die jong in het geloof zijn, werden telkens opnieuw het slachtoffer op dit punt van overgave of toewijding. De aansporing die men meestal hanteert is: “De Heere Jezus gaf Zijn alles voor u, het minste wat u nu kunt doen, is alles van u aan Hem te geven”. De gelovige wordt tot heiliging en overgave van zijn leven aan Christus vermaand en geprest, op de basis van zijn liefde en dankbaarheid, voor wat er voor hem op Golgotha gedaan is.

In heel wat samenkomsten is dit principe toegepast. Hoe vaak is de gelovige niet geprest voor heiliging en opnieuw heiliging, overgave en hernieuwde overgave, toewijding en hernieuwde toewijding van zichzelf aan Christus! Hoe komt het toch dat de gelovige na enige tijd bang wordt voor dat soort samenkomsten en prediking? Er zijn een aantal redenen voor deze teleurstellingen, verwarringen en mislukkingen, maar er zijn Gode zij dank ook Schriftuurlijke antwoorden voor hen die ze nodig hebben.

In de eerste plaats is het niet te verwachten dat een gelovige door middel van overgave of toewijding, van de eerste beginselen, zoals beschreven in Rom. 3 tot 5 komt tot de vollere kennis van het leven in de Geest, zoals beschreven in Romeinen 8 en 12:1.

Daartussen staat het zeer belangrijke onderwerp van vereenzelviging in Romeinen 6 en 7, dat niet overgeslagen kan worden. Elke hongerige Christen verlangt er naar om geheiligd te zijn en toegerust te worden voor een vruchtbaar leven en dienst. En vanaf het allereerste begin, totdat moeilijke ervaringen hem het tegengestelde leren, denkt de goedbedoelende gelovige, dat hij moet proberen dit met Gods hulp door persoonlijke heiliging tot stand te brengen. Hij probeert al worstelend vooruit te komen door de drijfveer der liefde namelijk: ‘Hij deed dit alles voor mij, daarom moet ik dit doen voor Hem.’

De volgende uitspraken van Andrew Murray kunnen ons daarbij helpen. “Een oppervlakkige kennis van Gods plan leidt tot de overtuiging dat hoewel rechtvaardiging Gods werk is door het geloof in Christus, heiliging óns werk is, dat uitgevoerd moet worden onder de invloed van de dankbaarheid die wij gevoelen voor de verlossing die wij hebben ervaren, en met de hulp van de Geest.

Maar de ernstige Christen ontdekt al heel gauw hoe weinig kracht er uit dankbaarheid voortkomt. Als hij denkt dat meer gebed hem de nodige kracht zal verschaffen, dan ontdekt hij, hoe onmisbaar gebed ook is, het geen voldoende ondersteuning biedt. Vaak worstelt de gelovige jarenlang in deze hopeloze zaak, tot dat hij luistert naar de onderwijzing van de Geest, Die telkens op nieuw Christus verheerlijkt en **Christus openbaart als onze Heiliging**. Die wij slechts door het geloof kunnen aanvaarden”.

“God werkt het willen en Hij is gereed om het werk te doen” (Fil. 2: 13). Dit wordt helaas door vele Christenen verkeerd begrepen. Ze denken dat omdat ze de wil hebben, dit genoeg is en dat ze dan ook in staat zijn om het te doen. Dit is niet waar. De nieuwe wil is een blijvende gave. Een deel van de nieuwe natuur. De kracht om het werk te doen is geen blijvende gave, maar moet elk ogenblik van uit de Heilige Geest ontvangen worden. Die mens die zich van zijn eigen onmacht als gelovige bewust wordt, die zal leren dat hij door de Heilige Geest een heilig leven kan leiden”.

Het liefde-motief als bron om daaruit het christenleven te leven en de Heere te dienen, is goed, het is hoog, maar het is niet voldoende, omdat het niet de motivatie is die Zijn goedkeuring draagt.

Als groeiende Christenen is het voor ons de tijd de noodzaak te gaan zien om vanuit het liefdemotief over te gaan op het levenmotief. *“Het leven is mij Christus” (Fil. 1:21a).* Onze heiliging, overgave of toewijding zullen nooit stand houden, als ze voortkomen uit een ander motief dan Zijn leven in ons. Onze overgave op een andere basis zal eenvoudig betekenen dat we proberen voor Hem te leven in het zelfleven. En zelfs al zou dit mogelijk zijn, dan zou Hij het niet accepteren, omdat in ons zelf geen goed woont (Rom. 7:18). Plus het feit dat Hij het

oude leven reeds aan het kruis heeft gebracht en het daar gekruisigd is (Rom. 6:6; Gal. 2:20; 2 Tim. 2:11; 1 Petr. 2:24, etc.).

De moderne leer van heiliging die neerkomt op de heiliging van de "oude mens" probeert om het doodvonnis heen te trekken en leidt daarom tot verwarring en teleurstelling. Als u en ik echter in simpele nederigheid bereid zijn om het feit van onze dood met Christus te aanvaarden als onze dagelijkse basis voor leven en dienst, dan is er niets dat de uitstroming van het nieuwe leven kan verhinderen om in de nood van dorstige zielen om ons heen te voorzien.

Hier ligt de kern van de zaak. De vraag is welk leven er aan Hem wordt gewijd, het oude zelfleven, of het nieuwe leven van Christus. God kan absoluut niets van het oude aanvaarden. Hij ziet en erkent alleen dat leven wat geworteld is in Zijn Zoon, Die ons leven is. Vandaar dat God maar één voorwaarde heeft voor heiliging: "*Stelt u ten dienste van God, als mensen die dood zijn geweest, maar thans leven*" (Rom. 6:13). Dit is onze enige grond, en van hieruit moeten wij onszelf dood rekenen voor de zonde, het zelfleven, de wet, de wereld en levend voor God in de Opgestane Christus om dan in nieuwheid des levens, het opstandingsleven, te wandelen (Rom. 6:11, 4b).

"*Geeft uzelf aan God als levend vanuit de dood*" (Rom. 6:13, Eng. vert.). Dit is de ware plaats van heiliging. Als gelovigen zich aan God gaan toewijden voordat zij hun vereniging met Christus in dood en opstanding hebben leren verstaan (vereenzelviging) betekent dit dat ze alleen maar de leden van de natuurlijke mens aan God aanbieden, die Hij niet kan aanvaarden. Alleen hen die levend zijn vanuit de dood - dat wil zeggen die ten volle hun gelijk zijn aan Zijn dood aanvaard hebben - wordt gevraagd hun leden als werktuigen aan God te geven."

God vraagt ons om onze lichamen te stellen als levende offeranden voor Hem (Rom. 12:1). Zolang wij dit niet gedaan hebben, is er niets anders dat wij kunnen doen. Let wel dat deze vermaning na Romeinen 6 komt. Er is een reden voor deze volgorde. De kruisiging komt vóór de heiliging. Ongekruisigd zelfleven weigert om geheiligd te worden. Hier ligt de oorzaak waarom zoveel mensen in alle oprechtheid telkens weer naar voren gaan inde samenkomsten en ongekruisigd zelfleven aan God gaan toewijden.

Hierom moeten de vereenzelvigings-waarheden zorgvuldig en duidelijk worden verkondigd en volledig verstaan worden om in de werkelijkheid ervan binnen te gaan. Zonder dat is er in het geheel geen heiliging mogelijk. Velen denken dat vereenzelviging een bepaald accent is, een interessant onderwerp dat behandeld wordt op bepaalde conferenties. Maar deze waarheden zijn niet iets speciaals; zij zijn fundamenteel. Het zesde hoofdstuk van Romeinen is niet slechts één kant van de waarheid, maar de fundamentele waarheid waarop iedere gelovige moet staan om iets van overwinning te kunnen smaken.

Al de vereenzelvigings-waarheden die wij over het kruis hebben geleerd en van onze dood met Christus, ons dood zijn voor de zonde met Hem, van onze gelijkvormigheid aan de dood als de graankorrel, die in de grond valt om te sterven, gaan vooraf aan het opstandingsleven. Ze zijn er het fundament van en absoluut onmisbaar.

"Een zeer zorgvuldige studie van de brieven van Paulus zal ons laten zien dat ze geschreven zijn op de basis van het kruis zoals in Romeinen 6 is uiteengezet - het feit dat God de oude gevallen Adam aan het kruis overgeeft en er geen boodschap meer aan heeft. God handelt met alle gelovigen op basis van "*in Christus zijt gij gestorven*". Maar de christenheid in z'n geheel negeert dit feit. Ze doet alsof de gevallen schepping (zelfleven) vatbaar is voor verbetering, en zo wordt de betekenis van het kruis dat het oude Adams geslacht in de dood brengt, omdat er niets meer mee te beginnen valt, teniet gedaan."

Hoofdstuk 10. Het zelfleven dat zich wil manifesteren

Eén van de belangrijkste factoren in de groei van een christen is de openbaring van het zelfleven aan de gelovige door de Heilige Geest. Het zelfleven is het vleeselijke, zinnelijke natuurlijke leven, het leven van de eerste Adam. De Bijbel zegt dat dit eigen-ik, dit zelfleven *“dood door overtredingen en zonden is”* (Ef. 2:1) en voor God door en door verdorven (Gal. 5:19-21). Het zelfleven is het leven waarin in Gods oog geen goed woont (Rom. 7:18). Plato met zijn: “Ken uzelf”, had het meer bij het rechte eind dan hij zelf wist, toch had hij maar voor de helft gelijk. Paulus met Gods: “Niet ik, maar Christus”, spreekt de volle waarheid.

Wie de Heere Jezus en Zijn gemeenschap dieper leert kennen, zal ook tot ware kennis van zichzelf komen. Het gaat daarbij beslist niet om introspectie - naar binnen kijken - zoals wij geneigd zijn te doen. Het is de Heilige Geest, Die het dagelijks leven gebruikt om ons de ware aard van onze eigen natuur te laten zien. Zo leert de gelovige het *“niet ik, maar Christus”* en *“indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort”* (Joh. 12:24). *“Voortdurend worden wij aan de dood overgeleverd, opdat het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare”* (2 Kor. 4:12). Al het opstandingsleven (Zijn opgestane leven - Rom. 6:5,6) komt voort uit de dood; anders zou het geen opstandingsleven zijn. We moeten ons ten dienste stellen van God als mensen, die uit de doden levend geworden zijn (Rom. 6:13).

Zolang we de bekering zien als een soort toewijding (de oude mens die nu voor God wil gaan leven), zal het niet veel meer zijn dan een geestelijke miskraam. Zolang we nog maar weinig leven hebben, kan dat wel van de ene dag op de andere tot volle bloei komen, maar wat hier naar voren treedt is niet het opstandingsleven, maar onze ijver en het eigen ik. De tragiek is, dat het zelfleven zich in dit laatste goed thuis voelt en gedijt zonder dat de ware aard ervan wordt herkend.

De gezonde nieuwe geboorte, die gebaseerd is op een diepe overtuiging van zonde en bekering tot God ontwikkelt zich aanvankelijk klaar en krachtig met liefde en toewijding voor de Heiland. Maar weldra komt er een verziekend element in, dat de ziel terugtrekt naar zelfgerichtheid, naar de wereld, naar de heerschappij van de wet en naar de zonde. Als we dit leren zien door de Heilige Geest, door de hartbrekende ervaring van onze volslagen zondigheid en van de heersende kracht van het zelfleven in ons dagelijkse christenleven, wordt dit het middel waardoor Hij ons brengt tot een diepere kennis van de Heere Jezus. In de geboorteperiode was Jezus onze Heiland en nu groeien wij op en wordt Hij onze Heere en ons Leven. *“Het leven is mij Christus”*. Geen gelovige zal echt de Heere Jezus leren kennen als zijn Leven, vóórdat hij door ervaring het dodelijk zelfleven diep binnen in zich heeft leren kennen.

Lang niet iedereen heeft de ervaring van Romeinen 7 gehad, die pijnlijke strijd van verlangen te doen wat we niet kunnen doen, van het verlangen om recht te doen en te ervaren dat we het niet kunnen. Het is een grote zegen als iemand in Romeinen 7 komt en het ontzaggelijke conflict van strijd en nederlaag begint te beseffen. Want de eerste stap om uit deze strijd van het zevende hoofdstuk in de overwinning van het achtste te komen, is door het zevende heen te gaan. Van alle behoeftige mensen, zijn de behoeftigsten van deze aarde niet zij, die een hartbrekende, kwellende strijd om overwinning doormaken, maar zij die in het geheel geen strijd kennen en geen overwinning en er niet van weten en tevreden zijn en verder sukkelen zonder deel te hebben aan bijna alles wat hen in Christus toebehoort.

Menige jonge christen, die niet is gewaarschuwd aangaande deze noodzakelijke ontdekkingsreis waar de Heilige Geest hem zeker in zal leiden (Rom. 7), is in een bijna ongeneeslijke wanhoop terecht gekomen toen hij de zondigheid zag die hij van nature bezit. In het begin heeft hij veel vreugde ervaren over de vergeving van zijn zonden en zijn aanneming door God, maar vroeg of laat begint hij te beseffen dat het nog niet helemaal goed zit, dat hij gefaald heeft en van die hoge norm, die hij zichzelf in het begin van zijn bekering had gesteld, is afgefallen. Hij begint iets van de ervaring te kennen die Paulus zo aanschouwelijk beschrijft: *“Want hetgeen ik wil, dat doe ik niet; maar hetgeen ik haat, dat doe ik”* (Rom. 7:15) en als gevolg daarvan voelt hij dat de bodem uit zijn christelijk leven geslagen is. Op dat moment fluistert de duivel hem toe dat het voor hem geen zin heeft verder te gaan omdat hij toch nooit in staat zal zijn om dat niveau te bereiken. Hij beseft nog weinig hoe gezond deze toestand is en dat deze verpletterende ontdekking slechts het voorspel is van een geweldige rij van verdere ontdekkingen van dingen, die God bedoeld heeft voor zijn eeuwige verrijking. Ons hele leven door moet God ons onze volslagen zondigheid en nood tonen, voordat Hij in staat is ons in de ruimte van Zijn genade in te leiden, waarin wij iets van Zijn heerlijkheid zullen zien.

De openbaring van het zelfleven gaat vooraf aan de openbaring van God. Dat is een principe zowel voor geestelijke geboorte als voor geestelijke groei. De gelovige die door strijd en falen gaat, is degene die met zorg en liefde en op zeer persoonlijke manier door zijn Heere behandeld wordt. Hij wordt geleid door de ervaring (van jaren) van openbaring omtrent het zelfleven en het in de dood brengen er van. Dit is de enige basis om *“Hem te kennen en de kracht van Zijn opstanding en de gemeenschap van Zijn lijden, aan Zijn dood gelijkvormig wordende”* (Fil. 3:10).

God werkt door schijnbare tegenstellingen. Succes komt via falen. Het leven ontspringt vanuit de dood. Enz. Het enige element dat in het leven van de gelovige afbrokkelt is dat wat toch moet verdwijnen. Het nieuwe leven daarentegen kan niet gedeerd of aangetast worden. Deze losmaking is iets dat de gelovige zelf niet kan bevorderen. Het zelfleven zal nooit het zelfleven uitwerpen. Hij moet er door de genade van de Heilige Geest worden ingeleid. *“Want voortdurend worden wij die leven aan de dood overgeleverd, om Jezus wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare”* (2 Kor. 4:11).

Het middel dat door de Geest vaak wordt gebruikt is een lastige collega, een ongeredde vriend, een slechte gezondheid, enz. enz. Duizend en één dingen die in ons het kwade naar boven brengen, stellen ons uiteindelijk in staat om te zien dat het christenleven is: *“Niet ik, maar Christus”*. Mensen of omstandigheden zijn nimmer de oorzaak van het falen. De reactie van het zelfleven is de oorzaak en het enige probleem wat opgelost moet worden: *“Ik ben het, ik ben het, o Heere!”*

Velen van ons weten wat het is om zich te verblijden in de genade van God zonder veel van het karakter van het vlees te verstaan. Vaak zien we, dat overdaad van vreugde in jonge bekeerlingen gepaard gaat met gebrek aan ernst, waardoor men niet inziet dat het vlees onveranderd is. In die periode wordt de genade van God aanvaard in een houding van zelfvertrouwen. Men doorziet het zelfleven nog niet en men heeft nog geen besef van eigen onvermogen en van afhankelijkheid. En het onvermijdelijke gevolg is dan een val of een reeks van falen, waardoor het de gelovige langzamerhand duidelijk wordt dat hij volkomen hulpeloos is en in zijn vlees tot niets in staat.

Een bekende spreker geeft zeer belangrijk licht op ons onderwerp: *“In hoe oneindig veel vormen verschijnt het zelfleven. Sommigen zijn druk met hun goede zelfleven. Ze prijzen zichzelf voor hun voortreffelijkheden. Anderen daarentegen zijn zo druk met hun slechte zelfleven. Altijd klagen ze over hun onvolmaaktheden en strijden met het vlees alsof zij het nog kunnen verbeteren. Wanneer zal het voor ons duidelijk worden dat het zo hopeeloos slecht is, dat verbetering is uitgesloten? Het leven van Christus, dat God ons schenken wil, breekt door naar de mate dat we het zelfleven leren prijsgeven.*

Is het: *“Reken uzelf zwak met betrekking tot de zonde?”* Nee! Het gaat verder! Is het: *“Reken uzelf als stervend?”* Nee, het gaat nog verder! Het is: *“Reken uzelf als dood voor de zonde”* (Rom. 6:11). Sommigen geloven dat ze zeer zwak zijn. Maar wat houdt dat in? Dat ze toch nog een beetje kracht hebben. Maar wanneer een mens dood is dan heeft hij geen kracht. Wij moeten handelen op grond van het feit dat we dood zijn voor de zonde. Dan zullen we niet zeggen dat het zo moeilijk is om de verzoeking te weerstaan met betrekking tot onszelf. We zullen de laagste plaats innemen en zeggen dat het onmogelijk is. Maar we zullen weten dat wat onmogelijk is voor het zelfleven, mogelijk is bij God. We zullen onze plaats aan de opstandingszijde van het kruis innemen en zodoende zullen we het oude zelfleven achter ons laten in ruil voor het nieuwe Christus-leven. In Hem te leven, Die ons leven is, dat is in de kracht van God zijn”.

Iemand heeft terecht gezegd: Er zijn vele christenen die *“afgescheiden zijn van de wereld”*, maar die niet *“afgescheiden zijn van het zelfleven”*.

Hoofdstuk 11. De bevrijding van het zelfleven

Als een gelovige iets van de afschuwelijke tirannie van het zelfleven begint te ontdekken, wanneer hij een einde-loze strijd tegen deze tirannie voert, dan wordt hij intens betrokken bij het verloochenen van het zelfleven, wat dan leidt tot de vrijheid om te rusten en te groeien in Christus. De mens probeert op vele manieren om aan de slavernij van het zelfleven te ontsnappen, maar God heeft slechts één weg. Eerst zullen we echter enkele van deze menselijke methoden bespreken.

Afsterving

Zichzelf een bepaalde tijd of zelfs voor altijd zekere dingen te ontzeggen, brengt helemaal geen oplossing, daar de oude natuur zich onder alle omstandigheden zal schikken en zal floreren, zolang het maar niet de dood betekent voor het zelfleven. Sommigen hebben gedacht dat het noodzakelijk was om zich uit de maatschappij terug te trekken, om zo zichzelf uit te schakelen. Zo maakten ze zich van alle natuurlijke verhoudingen los en gingen de woestijn in of op een berg wonen of verbleven in een kluizenaarshol, om door vasten en strijden het vlees te laten afsterven. Hoewel hun beweegreden goed was, kunnen we onmogelijk hun methode aanbevelen. Het is namelijk niet Schriftuurlijk te geloven dat de oude Adamsnatuur op die manier overwonnen kan worden. Deze natuur moet aan niets anders dan aan de dood des kruises worden overgegeven. De oude mens is te hardnekkig om hem te kunnen doden door het lichaam te mishandelen en de begeerten te laten verhongeren.

Meer activiteiten

De meest voorkomende en uitputtende methode van allemaal is waarschijnlijk de strijd van de gelovige om deze opstandeling, het zelfleven, te overwinnen. Men neemt dan de toevlucht tot meer samenkomsten, meer Bijbelstudie en meer gebed, doch niet één van deze is het antwoord van God op dit probleem.

Opleiding

Dit is een zeer geliefde methode, uitgeprobeerd tot en met, maar die door de eeuwen heen toch ontoereikend bleek te zijn. Men heeft vertrouwd op goede christelijke opleiding en beschaving in goede huizen kerken en scholen, om zo de oude natuur te onderwerpen en binnen bepaalde perken te houden.

Opwekking

Een ander middel dat uiteindelijk ook niets uitwerkt is enkele malen per jaar bijzondere samenkomsten beleggen. Dit betekent dan sprekers van buiten (die de persoonlijke problemen niet kennen) en het in wezen falende opwekkingssysteem (belijdenis, nieuwe voornemens, enz.), in de hoop dat er iets zal veranderen - wat maar zelden het geval is en dan nog maar voor een tijdje.

't Gaat vanzelf beter

Heel veel dierbare christenen blijven voort ploeteren, in een overstelpende drukte of in een dodende sleur, van velerlei kerkelijke activiteiten en verplichtingen, in de verwachting dat als zij metterdaad groeien en dat het zelfleven vanzelf wel beter zal worden. Maar het zelfleven verandert nimmer, het zal eerder sterker worden. *“Wat uit het vlees geboren is, is vlees”* (Joh. 3:6). Iemand schreef: “Soms is het zelfleven heel erg slecht bijvoorbeeld als het boosaardig, onvriendelijk, onrechtvaardig, onwaarachtig, zonder liefde en kattig is. Maar in andere gevallen verbergt een goede buitenkant een boos hart, als we hoogmoedig zijn over onze nederigheid, verwaand over onze christelijke dienst en prat gaan op onze rechtzinnigheid. Zelfs een overdreven vooruitstrevendheid en het opvallend welbehagen in het geluid van de eigen stem, bederft veel in een bidstond.

Schuldbelijdenis

Spontane belijdenis en daaruit voortvloeiende reiniging zijn eveneens een veel gebruikte methode. Er wordt dan over het hoofd gezien dat 1 Johannes 1:9 spreekt over begane zonden en niet over de bron (het zelfleven) waar de zonden uit voort komen. Met onze zonden is afgerekend door het Bloed, met ons zelfleven door het kruis. Het bloed brengt voor ons vergeving teweeg, het kruis verschaft ons verlossing van wat we in Adam zijn. Het bloed kan mijn zonden wegwassen, maar het kan niet mijn oude mens wegwassen. Het kruis is nodig om mij - zondaar - te kruisigen.

Ervaringen

In deze tijd is één van de meest voorkomende pogingen om tot iets beters te komen, zich uit te strekken naar de “doop van de Geest”, het spreken in tongen, enz. Dit is verreweg de gevaarlijkste en afschuwelijkste list van allemaal, omdat het hier eenvoudig om het emotionele en godsdienstig onbeheerste zelfleven gaat. Golgotha gaat vooraf aan Pinksteren. De dood met Christus gaat vooraf aan de volheid van de Geest. Jazeker, Gods kinderen hebben kracht nodig, maar God geeft geen kracht aan de oude schepping, ook niet aan de ongekruisigde mens. Satan wil kracht aan de “oude Adam” geven, maar God doet dat niet.

Hoe dan wel?

Wie van ons weet niet iets van het falen van onze eigen wegen, hoe goed bedoeld ze ook zijn? Wat de meesten niet weten, is dat dit falen de manier is om Gods weg te leren en die te betreden. *“Want Mijn gedachten zijn niet*

uw gedachten en uw wegen zijn niet Mijn wegen, luidt het Woord des Heeren. Want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen en Mijn gedachten dan uw gedachten” (Jes. 55:8). Wat is dan nu precies Gods weg van zelfverloochening? Hij heeft maar één weg, en die is op basis van al zijn andere wegen: Het principe van het volbrachte werk! Zijn weg voor ons is in alle opzichten de weg die Hij reeds in Christus gegaan is. Op deze weg heeft Christus overwonnen. Deze weg heeft Hij volbracht.

GODS WEG IS HET KRUIS

Het was op het kruis van Golgotha dat God in Christus ten volle voor altijd met het zelfleven, de natuur van waaruit alle zonden voortkomen, afrekende. *“dit weten wij immers, dat onze oude (onvernieuwde) mens medegekruisigd is, opdat aan het lichaam (dat het instrument van de zonde is) der zonde zijn kracht zou ontnomen worden en wij niet langer slaven der zonde zouden zijn” (Rom. 6:6). De reden dat er geen andere weg is om het zelfleven te verloochenen, is dat God het werk op deze wijze heeft gedaan: onze vereenzelviging met Jezus Christus in Zijn dood en opstanding! Het is voltooid. Wij moeten het nu geloven.*

Het ‘vlees’ komt slechts aan het kruis tot zijn eind en niet door allerlei voornemens die u op een conferentie maakt, niet door enige zelfinspanning, niet door te proberen uzelf te kruisigen; maar alleen door medekruisiging, tezamen gekruisigd met Christus (Gal. 2:20). Niet door uzelf ter dood te brengen, maar door uw plaats van eenheid met Christus in Zijn dood in te nemen door geloof en overgave. Dat is de wonderlijke bescherming tussen u en al de aantrekkelijkheden van het vlees en dat opent de weg om Gods wil te doen.

Het kruis van Golgotha had de dood van de Heere Jezus tot gevolg zowel voor de zonde als tot de zonde. Dat Hij tot de zonde stierf betekent dat de zonde door Zijn dood zijn macht verloor waarna Hij verrees in *“nieuwheid des levens”*; dit is het eeuwige leven. Onze vereenzelviging met Hem op Golgotha bracht ons in die dood, bracht ons in het graf en deed ons met Hem verrijzen in *“nieuwheid des levens”* (Rom. 6:4).

Eerst komt Romeinen. 6:3: *“Gedoopt in Zijn dood”*, dan Romeinen 6:4: *“Met Hem begraven”* en tenslotte Romeinen 6:5: *“Want indien wij samengegroeid zijn in de gelijkenis van Zijn dood, zullen wij het ook zijn in de gelijkenis van Zijn opstanding”*.

Dat staat ook in Kolossenzen 3:3: *“Want gij zijt gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God”* Daarom klinkt in Romeinen 6:2 de oproep: *“Reken uzelf ook inderdaad dood te zijn tot de zonde, maar levend tot God door Jezus Christus onze Heere”* (Eng. vert.).

Prijs de Heere! Het gebeurde allemaal op Golgotha. Voor onze zonden werd betaald en met onze zondigheid werd afgerekend. Allebei door de DOOD. En de vruchten van het kruis ontvangen we eenvoudig door te rekenen op en te geloven in het volbrachte werk van het kruis.

In de eerste plaats gaan wij door het Woord zien wat God met ons probleem deed. En dan als wij door en door overtuigd worden van het feit en het duidelijk beginnen te verstaan, zijn we in staat om het als waar te “rekenen”. Als wij zo geloof gaan beoefenen in Gods feiten, dan beginnen we de zegeningen van dat volbrachte werk in onze ervaring te ontvangen. Was dat ook niet zo op het punt van onze rechtvaardigmaking? Ja! En op dezelfde wijze zal het waar blijken te zijn op het punt van onze vrijmaking van de slavernij van het zelfleven.

Als wij leren op het volbrachte werk van Golgotha te staan, zal de Heilige Geest nauwgezet en doeltreffend het volbrachte werk van het kruis op het zelfleven toepassen. Met andere woorden: als wij het zelfleven op de plaats van de dood houden, wordt het werkeloos, met als gevolg het niet-ik maar Christus-leven (Gal. 2:20).

Hoofdstuk 12. Aan het kruis is een volkomen werk gedaan

Hoewel geestelijke honger en nood eerste vereisten zijn om licht en inzicht te ontvangen, geeft de Heilige Geest de schatten van het Woord niet snel of gemakkelijk prijs. Het bestuderen van al deze waarheden is zwaar werk, niet waar? *“Diepte roept tot de diepte!”* Wij moeten voorbereid worden, en zelfs dan is er veel tijd en navorsen, gebed en overpeinzing, vurig verlangen en ervaring bij nodig. Echte geestelijke werkelijkheid verkrijgt men op geen andere manier, maar prijs de Heere, op deze wijze komt het dan ook!

Het verstaan en toepassen van de feiten van het kruis blijkt één van de moeilijkste en pijnlijkste fasen te zijn in de groei van de gelovige. Onze Heere houdt het allerbeste en het hoogste alleen voor diegenen die er werkelijk ernst mee maken, voor hen die hongeren en dorsten naar het allerbeste van Hem, zoals het in de Heere Jezus is. Als de gelovige de twee zijden van het kruis verstaat, heeft hij hierin de sleutel voor geestelijke groei leven-voortbrengende dienst.

Golgotha is het geheim van alles. Wat de Heere Jezus daar tot stand bracht, is het enige waar het op aan komt, en wat Hij deed wordt in het leven van een christen realiteit als het in geloof wordt aanvaard. Dit is het beginpunt van waaruit al het Goddelijke leven moet ontspringen. We zullen nooit de ervaring van Christus' overwinning in ons leven kennen als we niet aanvaarden, dat Zijn overwinning aan het kruis het geheim is van onze persoonlijke overwinning nu.

Er is voor ons geen overwinning die niet eerst de Zijne was. Het begin van een geheiligd leven is een geloof in de gekruisigde Heiland dat méér ziet dan Zijn plaatsvervangend werk. Het is het geloof dat zichzelf vereenzelvigd ziet met Christus in zijn dood en opstanding.

Onze Vader zoekt ieder van ons te brengen tot aanvaarding van dit tweede aspect van Golgotha: onze persoonlijke vereenzelviging met de Heere Jezus in Zijn dood voor de zonde en een opstaan op **opstandingsgrond**.

De Heilige Geest heeft ons bij het begin van ons geloofsleven grondig geleerd om het volbrachte werk van Zijn sterven voor onze zonden - de rechtvaardigmaking - te geloven en te aanvaarden. Nu worden we op dezelfde wijze ertoe gebracht het tweede aspect te geloven en te aanvaarden: *“Dit weten wij immers dat onze oude mens medegekruisigd is”* (Rom. 6:6a); *“Zo moet het dan ook voor u vaststaan, dat gij wel dood zijt voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus”* (Rom. 6:11).

Ons geloof dat rust op de feiten van Golgotha, geeft de Heilige Geest de vrijheid om dat volbrachte werk in ons dagelijks leven toe te passen.

Wij stonden op het feit van Zijn sterven VOOR onze zonden, en deze daad des geloofs stond de Heilige Geest toe om ons bevrijding te schenken van de straf der zonde.

Zodra we nu dit tweede aspect zien, worden we er in het Woord toe aangespoord om op de bevrijdende waarheid te gaan staan van ons sterven met Christus, waardoor de Heilige Geest dan in ons leven bevrijding van de kracht, bevrijding van de slavernij van de zonde kan brengen. Het zien van deze waarheden zal toenemende heiliging tot gevolg hebben. Natuurlijk zijn we straks met Hem in de heerlijkheid pas voor altijd vrij van de aanwezigheid der zonde. Dan zullen we geheel geheiligd en verheerlijkt worden.

Als onze *Plaatsvervanger* ging Hij alleen naar het kruis, zonder ons, om de straf voor onze zonden te betalen. Als onze *Vertegenwoordiger* nam Hij ons met Zich mee naar het kruis en daar stierven wij allen in het oog van God, tezamen met Christus.

Omdat Hij in onze plaats is gestorven kunnen wij vergeving ontvangen. Omdat wij met Hem gestorven zijn, kunnen wij verlost worden. Gods weg van verlossing voor ons, een geslacht dat hopeloos ongeneeslijk is, geschiedde door ons (de oude mens) op het kruis van Zijn Zoon weg te doen en om daarna een nieuw begin te maken door ons te herscheppen in vereniging met Hem, de opgestane levende Heere (2 Kor. 5:17).

Het is de Heilige Geest Die deze grote feiten waar wil maken in onze ervaring als ons geloof met Hem samenwerkt en zo zullen we veranderd worden naar het beeld van Christus. Door de kruisiging van de oude mens met Christus is de gelovige dood voor de zonde gemaakt. Hij is volkomen bevrijd van de macht der zonde. Hij is buiten het bereik van de greep der zonde gekomen. Dit is de volmaakte voorziening van Gods genade. Maar dit volbrachte feit kan alleen maar tot werkelijkheid worden in de ervaring van de gelovige, als hij door geloof er op gaat staan en hij voortdurend van dag tot dag door dat geloof, ondanks de verzoeking die op hem afkomt, het voor waar rekent.

De Reformatie legde opnieuw de nadruk op geestelijke geboorte, zonder welke geen begin mogelijk is. Wat de gelovigen van onze tijd ontbreekt is het juiste zicht op de GEESTELIJKE GROEI.

Velen blijven steken bij het alleen maar behouden worden en naar de hemel gaan. Wat zou het voor een soort van zaligheid zijn, als onze Vader ons alleen maar van de straf van onze zonden had gered, om het vervolgens aan onszelf over te laten af te rekenen met de macht der zonde in ons christelijk leven en onze wandel? Doch de meeste gelovigen menen dat God slechts tot zover gegaan is en ze worstelen om er met Zijn hulp het beste van te

maken. Dit is de dwaling van de Galaten, die zelfs nu in kringen van wedergeborenen zo'n belangrijke plaats inneemt. Wij moeten naar beide grondwaarheden teruggebracht worden:

- bevrijd van de straf der zonde door Zijn volbrachte werk
- bevrijd van de macht. der zonde door Zijn volbrachte werk.

“... uit het geloof gerechtvaardigd...” (Gal. 3:24); “...wij wandelen door geloof...” (2 Kor. 5:7); “Nu gij dan Christus Jezus aanvaard hebt, wandelt in Hem” (Kol. 2:6).

Wij zijn niet aan onszelf overgelaten om met het oude leven af te rekenen. Christus heeft aan het kruis een volkomen werk gedaan. Dit is een feit dat we moeten weten en op dat feit is de Nieuwtestamentische leer van heiligheid gegrond. Met andere woorden: Golgotha is evenzeer het fundament van heiliging als van rechtvaardigmaking. Beide gaven komen vanuit hetzelfde werk voort en zijn twee kanten van dezelfde verlossing.

Zolang de gelovige dit tweeledige aspect van zijn verlossing niet kent, blijft hij voortdurend bezig met het strijden tegen en belijden van de zonde. Zondebelijdenis neemt de straf op de daad wel weg, maar niet de bron. Wordt het geen tijd dat we de Heilige Geest toestaan om tot de bron te komen en de stroom van zonden te keren vóórdat ze worden bedreven? Is dit niet oneindig veel beter dan de ellende die door de zonde wordt veroorzaakt, zelfs al is die zonde dan beleden? Als gelovigen het beu en moe zijn omdat zij jaar na jaar in een geestelijke vicieuze cirkel ronddraaien - van zondigen, belijden en dan weer opnieuw zondigen - dan zullen ze bereid zijn om Gods antwoord op de bron der zonde te aanvaarden, wat de dood betekent voor het zelfleven, het resultaat van het volbrachte werk aan het kruis.

Als Gods licht voor het eerst in onze harten schijnt dan is onze eerste roep om vergeving, want we beseffen dat wij tegen Hem hebben gezondigd. Als we echter eenmaal vergiffenis van zonden hebben doen we een nieuwe ontdekking, namelijk de ontdekking van de zondaarsnatuur. Er is een inwendige neiging tot zonde. Er is binnen in ons een kracht die ons drijft tot zonde en als die kracht losbreekt bedrijven we de zonde. We kunnen om vergeving vragen en die ook ontvangen, maar daarna zondigen we weer; en zo gaat ons leven dan in een vicieuze cirkel verder. We zijn blij met Gods vergeving, maar we willen iets meer dan dat. We hebben *verlossing* nodig. We hebben vergeving nodig voor wat we hebben gedaan, maar we hebben bevrijding nodig voor wat we zijn.

Het aanvaarden van onze dood met Christus voor de zonde, is Gods enige weg van bevrijding. God had geen andere weg dan het kostbare offer van Zijn Zoon. Wij hebben geleerd om aan het werk van rechtvaardigmaking niets toe te voegen en nu moeten wij leren om aan het volbrachte werk van de bevrijding niets toe te voegen. Wij zullen bevrijd worden als wij intreden in de vrijheid die Hij bereid heeft. Er is geen andere weg.

De gelovige kan nooit de oude mens overwinnen, zelfs niet door de kracht van de nieuwe mens, zonder de dood van Christus. Daarom is de dood van Christus voor de zondaar onmisbaar en tenzij het kruis tot basis wordt gemaakt waarop de gelovige zijn oude mens overwint, valt hij alleen maar in een ander soort van moraliteit. Met andere woorden: hij probeert dan door eigen inspanning het zelfleven te overwinnen en de strijd is dan hopeloos.

Iemand getuigde: “Ik moet tot de erkenning komen dat in mijn binnenste ‘een overweldiger’ woont: het vlees, de oude natuur, het zelfleven, het ik, de oude Adam. Door het geloof moet het voor mij vaststaan dat hij daar is waar God hem heeft geplaatst - gekruisigd met Christus. Ik moet beseffen dat mijn leven nu met Christus verborgen is in God. Ja, nog meer: Dat Christus nu mijn Leven is.”

Hoofdstuk 13. Wie niet zijn kruis draagt...

Onze Heere Jezus deed zeer duidelijke uitspraken toen Hij over discipelschap sprak. *“Hij zeide tot allen: Indien iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf en neme zijn kruis dagelijks op en volge Mij”*. *“Wie niet zijn kruis draagt en achter Mij komt, kan Mijn discipel niet zijn”* (Luk. 9:23; 14:27). De reden die Hij hiervoor had, is voor de hand liggend. Het zelfleven kan en wil Hem niet volgen. Maar als men het zelfleven wil verliezen, leidt dat tot de dood van het zelfleven en tot nieuwheid des levens in Christus Jezus. *“Een discipel is iemand die voortdurend met de Heere Jezus is verenigd in Zijn dood, maar ook in Zijn opstanding.”*

Een discipel is iemand die voortdurend leert dood te zijn voor de zonde en levend voor God (Rom. 6:11). In dit opzicht stelt de Heere Jezus duidelijk dat een ieder zijn kruis op moet nemen. Dit is de voorwaarde om tot het opstandingsleven te komen.

Christenen moeten begrijpen dat kruis dragen niet in de eerste plaats te maken heeft met de beproevingen die wij een kruis noemen (zoals: ieder huis heeft zijn kruis). Het kruis dragen heeft te maken met het dagelijks opgeven van het zelfleven. Dit moet het kenmerk van ons zijn zoals het ook van de Heere Jezus was. Wij hebben dit nog meer nodig in tijden van voorspoed dan in tijden van tegenspoed. Zonder dit opgeven van het zelfleven kan de volheid van de zegen van Zijn opstandingsleven niet voor ons worden ontsloten.

Laten we toch ophouden om ‘een kruis’ met ‘Zijn kruis’ te verwarren. Sommige gelovigen zijn vol zelfbeklag en zeggen dan: *“Ik moet mijn kruis opnemen en Jezus volgen”*. We moeten echter ons kruis uit het gezicht verliezen en Zijn kruis leren zien. Dan wordt Zijn kruis ons kruis, zijn dood onze dood, Zijn graf ons graf, Zijn opstanding onze opstanding, Zijn verheerlijkt leven ons nieuwe leven. Ons kruis opnemen betekent dus niet het gelaten dragen van een bepaalde zware last, ontbering, ziekte, onaangename omstandigheden of verhoudingen.

Zoiets verdragen is nog niet het kruis opnemen. Als wij het kruis opnemen kunnen dergelijke dingen daarbij wel inbegrepen zijn, maar zij vormen niet het wezen van het kruis.

Het kruis van de gelovige is het kruis van Golgotha, het kruis waaraan hij met Christus gekruisigd en verzegeld werd (Gal. 2:20). Daar werd de eeuwige bevrijdingsproclamatie getekend door het bloed van het Lam en verzegeld met de Geest van God. Iedere gelovige is daardoor van alle slavernij bevrijd. Overigens is niet iedere gelovige is zich bewust van deze bevrijdende waarheid.

Het is daarom een grote genade als gelovigen gaan hunkeren naar bevrijding en tot het punt komen waar ze hun ketenen gaan haten in plaats van ze te koesteren. De boodschap van het kruis wordt alleen verwelkomd door hen die verlangen naar bevrijding van de slavernij van hun zonden en die hongeren en dorsten naar ware gerechtigheid van God. Nood is hier de voorwaarde.

“De Goddelijke weg (via het kruis) tot geestelijke vrijmaking is net zo aanstotelijk voor een kind van God als de Goddelijke weg der verlossing voor een verlorene”.

Als de gelovige het kruis werkelijk begint te zien zoals het is - een plaats des doods - is hij geneigd te aarzelen. Onze Heere Jezus begrijpt dit. Daarom laat Hij toe dat de nood in ons steeds groter wordt, totdat we uiteindelijk dankbaar Zijn weg voor ons aanvaarden.

Als het zelfleven voor ons onverdraaglijk wordt en we ons leven beginnen te haten, zoals er in Lukas 14:26 staat: *“en niet haat zijn eigen leven”*, zullen we bereid zijn om ons kruis op ons te nemen. De zware last van het zelfleven en het verlangen dat Zijn leven in ons openbaar wordt, maken dat het medegekruisigd zijn met Hem met vreugde aanvaard wordt. Het jarenlange voorttobben in teleurstelling maakt die vrijheid in de Heere Jezus kostbaar en geen prijs te hoog.

“Het smalle pad, dat begint met het kruis en dat eindigt met de heerlijkheid, is het pad, waarop de Heere naderbij komt en wandelt met Zijn discipelen.”

Hoofdstuk 14. De weg van het discipelschap

Wat is in de gelijkenis van de zaaier het zaad dat in goede aarde valt? Dat is hij die het Woord hoort, bewaart en in volharding vruchten draagt (Luk. 8:15). Het principe van de groei is altijd *“eerst een halm, daarna een aar, daarna het volle koren in de aar”* (Mark. 4:28). Daarom wacht de Landman op de kostelijke vrucht des lands, en heeft geduld (Jak. 5:7). Uit Gods Woord blijkt duidelijk dat het een proces is: *“Hij die gelooft, haast niet”* (Jes. 28:16).

Voor de meesten van ons is er een lange tijd van groei nodig geweest tussen het verschijnen van de tere groene halm tot het volle koren in de aar. Velen volstaan met het stadium dat ze zich gered weten. Dit is echter slechts een stadium en niet het einddoel. Dit kan zelfs een gevaarlijk stadium zijn van een zoeken naar welverdiende rust, van een zich doelloos koesteren in de gemeenschap van samenkomsten, bijbelstudies enz. Men merkt dan niet de pijn en de strijd van anderen om voort te gaan in het geloof en men kan hen dus ook niet bemoedigen en aansporen om verder te gaan om tot rijpheid te komen.

Dit soort gemeenschap is vaak aangenaam en welbehaglijk, maar onvruchtbaar. De zaadkorrel kan mooi zijn, maar hij is hard. De kiem van leven wordt binnen in het vlies opgesloten gehouden en kan er niet uit. Daarom brengt het niets voort. Dit is de reden waarom zoveel vooraanstaande christenen zo onvruchtbaar zijn. Als de tarwekorrel wordt begraven, dan sterft hij. De harde buitenste oppervlakte wordt zachter en vergaat. Zo kan het nieuwe leven van de jonge kiem tot ontwikkeling komen. Alleen dit stervensproces geeft een oogst! We moeten het harde, koude, zelfzuchtige “ik” dood rekenen, alvorens de weekmakende invloed van de Heilige Geest kan werken en de gelovige kan gaan toerusten voor de dienst van God. Velen willen graag Gods werk doen, maar zijn vanwege het “vlees” (of het zelfleven) in hun leven daartoe niet in staat.

Onze Vader begrijpt dit alles. Daarom is Hij het die het initiatief neemt. Hij laat het zaad van onvoldaanheid in onze harten vallen. Hij begint ons te tonen dat er veel meer in het christenleven is dan alleen maar gered te worden en actief voor Hem zijn. Het is nodig dat Hij een verandering teweeg brengt: van vleeselijke christenen naar vruchtdragende discipelen die in gemeenschap met de Heere wandelen. Uit een groot aantal manieren kiest Hij de doeltreffendste voor ieder persoonlijk om hem tot deze overgang te brengen.

Vaak ontmoeten wij christenen die zeer verstandig, sterk en rechtvaardig zijn. Eigenlijk net een beetje te verstandig, een beetje te wijs. Er blijkt vaak veel van het zelfleven in hun sterkte te zijn en hun rechtvaardigheid is vaak streng en kritisch. Ze hebben alles wat hen schijnbaar tot heiligen maakt, behalve... kruisiging. Kruisiging van het zelfleven die hen tot nederige en tere mensen vormt, vol van onvoorwaardelijke voor anderen. Als ze echter tot de uitverkorenen behoren, heeft God een wijnpers voor hen toebereid. Op zekere tijd zullen hierdoor heengaan, zodat de metalen hardheid van hun natuur zal veranderen in zachte liefde. Dat is de beste wijn, die Christus voor het laatst heeft bewaard.

“Nog een gelijkenis hield Hij hun voor en Hij zeide: Het koninkrijk der hemelen komt overeen met iemand, die goed zaad gezaaid had in zijn akker: Die het goede zaad zaait is de Zoon des mensen; de akker is de wereld; het goede zaad, dat zijn de kinderen van het koninkrijk” (Matth. 13:24,37-38a). De Heere van de oogst plant en begraaft christenen als zaden in een akker. En die akker is de wereld.

Door het geduld en de liefderijke verzorging van de Landman, begint het tarwegraan, dat zich hoog in de aar bevindt, te vrezan dat het alleen maar zal worden ingezameld en het verlangt er naar om “veel vrucht” voort te brengen. Hier is Gods beweging tot discipelschap: kinderlijke honger des harten om vrucht te dragen.

Uiteindelijk smeekt het om tot elke prijs vruchtbaar te worden gemaakt, maar dan hoort het de Heere zeggen: *“Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, indien de tarwekorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort.”* (Joh. 12:24). *“Die zijn leven verliezen zal om Mijnentwil en om des evangelies wil, die zal het behouden.”* (Mark. 8:35).

Als een lieflijk antwoord op deze honger begint de Heilige Geest rustig en zacht de korrel van haar behaaglijke verbindingen en steunpunten los te maken. Deze tarwekorrels vallen vroeg of laat in de koude en donkere aarde. En nog erger: de aarde besmeurt en kwetst die mooie glanzende gouden mantel. Vervolgens valt die gouden mantel in stukken uiteen. Alles wat niet van Christus is (hoe mooi het er ook uitziet of beweert te zijn), komt openbaar voor wat het is: zelfleven.

Er volgt een verdere ontmanteling tot aan de kiem des levens, wanneer er niets meer overblijft dan Christus, Die ons leven is. Naar omlaag, naar omlaag de dood in. *“Ziet, zo Hij mij doodde, zou ik niet hopen?”* (Job. 13:15).

Als de gelovige het kruis van zijn discipelschap op zich neemt, begint dit stervensproces. De discipel vindt zichzelf als een zaad gezaaid door de Zoon des mensen, geplant in een huis, in een kantoor, of ziekenhuis, pastorie of zendingshuis. Waar het zich ook bevindt, als de dood gaat werken, zal het opstandingsleven ook openbaar worden. *“Want voortdurend worden wij, die leven in de dood overgeleverd om Jezus, wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons lichaam openbare. Zo werkt dan de dood in ons maar het leven in u”* (2 Kor. 4:11,12). Chris-

tus, de geliefde Zoon des Vaders, kon de Heerlijkheid des hemels niet binnengaan alvorens Hij eerst Zichzelf in de dood had overgegeven.

Al de waarheden die wij hebben geleerd over het kruis, onze dood met Christus, ons sterven als de tarwekorrel, die in de aarde valt, gaan aan het opstandingsleven vooraf. Zij vormen het fundament van discipelschap!

Hoofdstuk 15. Ingaan in Zijn rust

“Er blijft dus een sabbatsrust voor het volk van God. Want wie tot zijn rust is ingegaan, is ook zelf tot rust gekomen van zijn werken, evenals God van de Zijne. Laten we er dus ernst mee maken om tot die rust in te gaan” (Hebr. 4:9, 11a).

Vele waarheden in Gods Woord hebben twee aspecten die ten nauwste met elkaar samenhangen en niet los van elkaar gezien mogen worden. “Laten we ons dan beijveren om in die rust in te gaan”. Inspanning om tot rust te komen. Het kost inderdaad heel wat worstelen en zoeken om de waarheden, die onze nood lenigen, te gaan ontdekken en verstaan. Deze weg moet betreden worden als we willen ingaan in wat God ons belooft. Dit alles is niet tevergeefs. Het is noodzakelijk. Kostbare dingen verkrijgen we niet gemakkelijk. Maar let op: rust is de sleutel! Rust is de sleutel om de rust binnen te gaan.

In dit belangrijke maar moeizame pogen breekt de waarheid door die we nodig hebben. Bepaalde feiten worden duidelijk. Wij gaan er iets meer van beseffen wat we in de Heere Jezus bezitten. Het ontvangen van en het rusten in de werkelijkheid kan alleen op grond van het geloof en niet door strijd en inspanning. Er staat dat we in geloof moeten rekenen en vertrouwen op wat het Woord zegt van hen die in Christus zijn. In stilheid en vertrouwen zal uw sterkte zijn (Jes. 30:15). Wij moeten rustig, standvastig en vertrouwend naar onze Vader opzien en dankbaar ontvangen wat Hij ons in Zijn Zoon heeft gegeven. *“Zij alle wachten op U, dat Gij hun spijszake geeft te rechter tijd; en geeft Gij hun die, zij zamelen op; opent Gij Uw hand, zij worden met goed verzadigd”* (Ps. 104:27,28).

Norman Grubb schreef een goed voorbeeld met betrekking tot inspanning en rust: “Neem als voorbeeld het leren van een vreemde taal. U hebt een boek voor u met een aantal vreemde lettertekens. U hoort een mengelmoe van geluiden om u heen, die u absoluut niets zeggen. Toch weet u dat het een taal is die geleerd kan worden. Ja meer nog, u bent hier gekomen om deze taal te leren. Dit is de eerste sport op de ladder van het geloof. Hoe zwak en bevend ook, u gelooft in uw hart dat u het doel zult bereiken, want anders zou u het niet proberen om het te leren. Zo ploetert u voort. Vaak geneigd geloof en moed op te geven. Ons verstand wordt er moe van en ons hart zwaar en we zouden er het liefst maar mee ophouden. Toch doen we dat niet. Opgeven zou een fatale zonde zijn. Daarom gaat u weer verder. Maanden gaan voorbij. Veel schijnt het ene oor in en het andere uit te gaan. Dan schijnt er een wonder te gebeuren. De dag komt dan, bijna zonder dat u het merkt, dat u heeft gevonden wat u zoekt, en wat u probeerde te bereiken. Bijna automatisch begint u in de taal te spreken en te denken. Wat eerst als een warboel van geluiden tot ons kwam, klinkt ons nu als een geordende taal in de oren. Zo komt er in de geestelijke geloofsstrijd het moment, dat we “weten”. Elk spoor van spanning en inspanning is voorbij. Zo rijk is de vloed van genade, dat we niet eens ervaren, dat het “geloof” was, dat ons dit bracht. Net zoals we eertijds de innerlijke zekerheid ontvingen dat wij kinderen Gods waren, zo komen we nu tot de kennis dat het oude “ik” met Christus werd gekruisigd en het nieuwe “ik” Christus heeft als haar nieuwe leven. De geest is samengevloerd met de Geest. De rank is geënt in de wijnstok. Het lid is verbonden aan het lichaam en het “blijven in Hem” wordt even natuurlijk als ademen”.

Dank God voor de noodduft, die een hongerig hart niet toestaat op te houden, vóórdat het **in Hem** voldoening vindt. Het is nodig dat wij in het geestelijk leven ontdekken, dat God alleen geestelijke waarheden openbaart om geestelijke noodduft te lenigen. Hoe velen blijven steken bij de beginfase van het geloofsleven: *“Als wedergeboren... uit onvergankelijk zaad door het levende en blijvende Woord van God”* (1 Petr. 1:23), en gaan dan niet verder tot het weten dat ze *“door de opstanding van Jezus Christus... zijn wedergeboren... tot een erfenis”* (1 Petr. 1:3, 4).

Tenzij de gelovige vast gefundeerd is in de stappen van Romeinen 1 t/m 5, kan hij echt niet binnengaan en rusten in de waarheden van Romeinen 6 t/m 8, welke bijzondere samenkomsten en conferenties hij ook mag bijwonen.

Iemand die gebruikt werd om honderden tot een dieper inzicht in de waarheid te brengen, verklaarde dat het falen in de verdere ontwikkeling van het christelijk leven, gewoonlijk te wijten is aan een onvoldoende verstaan en aanvaarden van de grondslagen van het Evangelie. Slechts zelden is er gelegenheid tot een verdergaand onderricht. Meestal beperkt men zich tot de “eerste beginselen van de uitspraken Gods” en komt men maar weinig verder dan de grondslagen van de wedergeboorte. U kunt geestelijk leven, dat niet gefundeerd is, niet verdiepen. U zult er een bouwval van maken als de fundamenten niet hecht zijn. Als we het wonder van de volle verlossing in Christus niet voldoende kennen, blijven we vatbaar voor allerlei extreme leringen, die verwarring stichten.

Het gebeurt vaak, dat gelovigen God leren vertrouwen op bepaalde punten, die op dat moment belangrijk zijn, maar dat ze vervolgens door eigen inspanning op een wettische manier gaan proberen die waarheid in hun leven te realiseren. Als we eenmaal een waarheid hebben ontdekt, moeten we er *in rusten*.

Als wij onze verlossing leren verstaan en ervaren door onze dood met Christus, dan lijkt het er op dat het zelfleven in de praktijk meer levend wordt dan ooit! In zulke ogenblikken wil God dat wij dan rusten op wat er in Zijn geschreven Woord staat over ons: *“Gestorven zijn met Christus”*. De toenemende activiteit van het zelfleven is

het bewijs dat de overgave aan het kruis echt is. De Heilige Geest neemt ons dan op ons woord en legt dan open wat er in de diepte verborgen was. Hij toont ons dit, opdat het mag worden overgegeven aan het kruis.

Ons aandeel is, dat we ons willen overgeven en aan Gods kant gaan staan. Tegenover ons zelfleven. Dan past de Heilige Geest de dood aan het kruis toe op alles wat tegen Hem gekeerd is, zodat het werkelijk waar wordt, dat wij die van Christus zijn, het vlees met zijn hartstochten en begeerten gekruisigd hebben. (Gal. 5:24).

“Het geloof dat alles uit de hand des Vaders ontvangt, bestaat uit twee fasen. We moeten niet opgeven omdat de fase van ons worstelen en pogen niets oplevert. *“U geschiede naar uw geloof”*. Laten we vooral niet vergeten, dat geloof begint met er ernst mee te maken (Hebr. 4:11), met ons beijveren en met strijden (1 Tim. 6:12) hoewel het volbracht wordt door te rusten (Hebr. 4:3).

Dit betekent dat de eerste fase van het geloof altijd onze strijd is om met de wil, het hart en het verstand bezit te nemen van een bepaalde waarheid of belofte die in ons leven nog geen werkelijkheid is geworden, en dan die belofte te aanvaarden als voor ons, ondanks het feit dat het anders lijkt. Het lijkt er soms op dat we niet dood zijn voor de zonde en levend voor God. Maar er staat dat we het moeten geloven en daarom durven we dit te doen en het uit te spreken. Mogelijk zal dit geloof duizend keer worden aangevochten. Het ongeloof zal zeggen: “nonsens” en onze daden zullen onze geloofsverklaring loochenen, maar het ernst maken met het geloof betekent dat wij weloverwogen weer tot de aanval overgaan. Opnieuw geloven we het. Hierin volharden wij. Als wij zo de voetstappen volgen van hen die “door geloof en geduld de beloften erven”, zal er iets nieuws van God binnenin ons gebeuren. De Geest zal met ons geloof samenwerken (zoals Hij al die tijd onzichtbaar deed) en aan ons geloof zal zekerheid worden toegevoegd. De inspanning zal door rust worden vervangen, *“het einddoel des geloofs”*.

“Ware activiteit komt voort uit rust en gaat altijd gepaard met rust. Pas als wij weten wat het is om stil te zijn, zullen we bereid zijn om voorwaarts te gaan. Wij rusten in U, en in Uw Naam trekken wij op”.

Laat u niet van uw gemoedsrust beroven in het zoeken van de zegen. God kan niet werken als wij ons, zelfs over geestelijke ervaringen, bezorgd maken. Laten we Hem op Zijn Woord nemen, en de vervulling ervan aan Hem overlaten.

Hoofdstuk 16. Christus onze Helper of ons Leven?

Wij lijden als christenen nog altijd aan de hardnekkige kwaal, dat we maar al te vaak verwachtingen koesteren van onze oude mens, die door God is veroordeeld en die met Christus genageld is aan het kruis. Meestal is ons gebed onbewust eigenlijk een vragen aan God of Hij onze oude mens wil helpen naar Zijn wil te leven. Terwijl de Heere een volkomen andere weg met ons wil gaan. Hij zoekt het leven van de Heere Jezus in ons te planten en te doen opwassen (Ef. 4:15). De gevallen menselijke natuur gaat eerst aan het werk en vraagt dan God om hulp. De nieuwe natuur kent de Heere Jezus als “het Leven” en vindt in Hem alles wat nodig is. Zou God ons met Hem niet alle dingen schenken?

Het is geestelijke onvolwassenheid als we de Heere Jezus vooral zien als een Helper. Hij is het Leven Zelf. “Christen zijn is niet ons leven leven met behulp van Christus, het is Christus, **Die Zijn leven in ons leeft**. Dat-gene in ons bestaan, dat geen uiting is van Zijn leven, behoort niet tot het christenleven; en dat deel van onze dienst, dat niet uit Hem voortkomt, is geen christelijke dienst, want het komt uit natuurlijke, menselijke bronnen. Ons leven en onze dienst moet voortkomen uit een bovennatuurlijke en geestelijke bron”. Paulus getuigt: “*Want het leven is mij Christus*” en “*Ik vermag alle dingen in Hem*” (Fil. 1:21;4:13).

“De grote list van satan is, dat hij ernstige gelovigen een stap terug laat doen door ze te laten smeken om dingen, die God volgens Zijn Woord reeds gedaan heeft”.

Toen we tot geloof kwamen, deden we toch ook meer dan alleen om hulp vragen! Er was lof en dank in ons hart om wat de Heere voor ons gedaan had. God kan geen zonden vergeven uitsluitend op grond van iemands hulpge-roep. In ons leven als christen geldt hetzelfde beginsel, dat de Heere Jezus alles in ons zal zijn en door ons doen, als ons vertrouwen maar in Hem is. Daar wacht Hij op en dan betoont Hij Zich ook de Getrouwe, Die het ook doen zal. “*Want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk, en gij hebt de volheid verkregen in Hem*” (Kol. 2:9,10).

Het is allerminst een blijk van vertrouwen in God, als wij Hem voortdurend om hulp vragen. In Filippenzen 4:19 staat: “*Mijn God zal in al uw behoeften naar Zijn rijkdom heerlijk voorzien, in Christus Jezus*”. Geloof is door het horen van het Woord van God. Onze verantwoordelijkheid is om te luisteren naar wat God spreekt, in het Woord te zien, wat we in Christus mogen bezitten, Hem te danken en Hem te vertrouwen voor alles wat we nodig hebben.

Iemand zei het in deze termen: “Als het gebedsleven van een christen voortkomt uit de juiste houding (innige verbondenheid met Christus in Zijn dood en opstanding), dan veranderen zijn gebeden. Waar aanvankelijk het vragen overheerste, komt nu meer plaats voor een blij en dankbaar vertrouwen in Gods beloften, die Hij in het dagelijkse leven waar maakt. Vragen is op zichzelf wel goed, want God spoort ons daartoe aan: “*Bid, en gij zult ontvangen*”. Maar veel van ons gevraagd vindt in de hemel geen weerklank, omdat het niet voortkomt uit de juiste verhouding tot de Vader door ons verbonden te weten met Christus in dood en opstanding. *Zijn we in de rechte verhouding tot God, dan ontvangen we wat Christus ons verwierf*. “Alles is immers het uwe”, zegt Paulus, “*doch gij zijt van Christus en Christus is Gods*” (1 Kor. 3:21-22)”.

Zonder geloof is het onmogelijk Gode welgevallig te zijn. Het is nodig, dat we tot een zuiverder geloofshouding komen, die Zijn hart kan behagen.

“In onze persoonlijke gebeden en in onze openbare diensten vragen wij nogal eens aan God iets te doen, dat Hij óf reeds heeft gedaan, óf niet kan doen vanwege ons ongeloof. Soms smeken wij Hem om te spreken, terwijl Hij reeds gesproken heeft, of op datzelfde moment spreekt. Soms vragen wij Hem om te komen, als Hij reeds tegenwoordig is en op ons wacht tot wij Hem herkennen. We smeken de Heilige Geest ons te vervullen, terwijl wij Hem weerhouden door onze twijfel”.

“Als de strijd hevig is, als u aanvallen hebt te verduren, pleit dan minder en sta meer op de grond van het bloed van de Heere Jezus. We kunnen God vragen ons overwinning te geven, maar beter is onze hand te leggen op Zijn overwinning, die ons overschaduw”.

De woorden van Watchman Nee hebben vele gelovigen doen opschrikken: “De wijze waarop God verlost is volkomen anders dan de menselijke methode. De mens probeert de zonde te onderdrukken en tracht ze zo te overwinnen. Maar God neemt de zondaar weg! Vele christenen klagen dat ze zo zwak zijn. Zij menen, dat het beter zou gaan als ze maar sterker waren. En ze denken dat ze aan Gods eis, om een heilig leven te leiden, zouden kunnen voldoen, als ze maar meer kracht zouden ontvangen. Maar dit is puur menselijk redeneren en hieruit blijkt een volkomen verkeerde voorstelling van de weg tot verlossing. Als ik maar sterker was, dan kon ik mijn boze buien wel onderdrukken, denken we. Daarom bidden we om kracht en zelfbeheersing. Maar dit is geen christendom. Gods middel om ons te verlossen van de zonde is niet door ons steeds sterker te maken, maar juist steeds zwakker. Voor het menselijk denken is dit wel een heel merkwaardige wijze van overwinnen, maar het is

de goddelijke weg: God maakt ons vrij van de heerschappij der zonde, niet door onze oude mens sterker te maken, maar door hem te kruisigen; niet door de mens te helpen, maar door hem van het toneel te laten verdwijnen”.

De gelovige hoeft niet te bedelen om hulp. Alles wat nodig is, vindt hij in Christus; want “*de rechtvaardige zal uit het geloof leven*” (Hebr. 10:38).

De oude Andrew Murray bemoedigt ons met de woorden: “Misschien gaat het langzaam en met veel struikelen, maar het geloof dat Hem altijd dankt - niet voor ervaringen, maar voor de beloften waarop het kan steunen - gaat voort van kracht tot kracht, steeds toenemend in de gezegende wetenschap, dat God Zelf Zijn werk in ons zal voltooien”. (Fil. 1:6).

Hoofdstuk 17. Gevormd worden om anderen tot zegen te kunnen zijn

Het behoeft weinig betoog, dat evenwicht van groot belang is op allerlei gebied, zoals in de natuur, in de techniek, in de menselijke verhoudingen en ook op geestelijk terrein. Als iets niet in evenwicht is, is er groot gevaar van instorting en van verwoesting van de omgeving.

Ons zelfleven is iets, dat geen evenwicht kent. Het helt altijd over naar één kant en alles draait om het “ik”.

Als “De Goede Landman” begint God de vorming van de gelovige-met-een-hongerig-hart in de diepte. Onze Vader legt geduldig en volhardend de schuilhoeken van onze ziel bloot en Hij laat ons voortdurend meer zien wie wij zijn in ons zelf, en hoe wij niet zijn. De reden waarom de Heere God op deze wijze in ons werkt is dat dan de Heere Jezus Zich in ons kan gaan openbaren, en ook dóór ons Zich aan anderen kan betonen. Zijn doel is, dat wij zelf groeien en dat anderen daarin delen. *“En de Heere zal u voortdurend leiden, u in dorre streken verzadigen en uw gebeente krachtig maken; dan zult gij zijn als een besproeide hof en als een bron, waarvan het water niet teleurstelt”* (Jes. 58:11).

Voordat Hij door ons anderen kan vormen, moet eerst de grond in ons eigen hart bewerkt worden. Dit betekent niet dat er geen taak voor ons in de dienst van God kan zijn voordat we tot geestelijke rijpheid zijn gekomen. Het betekent wel, dat onze dienst tijdens onze groei naar volwassenheid (en wanneer zijn wij volwassen?) allereerst nuttig is voor onze eigen geestelijke ontwikkeling en pas daarna voor de opbouw van anderen. Aanvankelijk denkt een gelovige - en zo wil hij het graag doen voorkomen - dat zijn dienst zeer waardevol is. Maar door de tijd gaat hij zien dat de Heere veel minder doet door hem dan in hem. Onze Heere werkt allereerst daar, waar dat het meest nodig is.

Daar het werk van God in wezen geestelijk is, zijn er geestelijke mensen nodig om het uit te voeren. De mate van hun geestelijk zijn, bepaalt hun waarde voor God. De dienstknecht zelf betekent daarom voor God veel meer dan het werk dat hij doet. Als wij waarlijk in de hand van God komen naar zijn plan, zal Hij zo met ons handelen, dat we voortdurend geestelijk zullen groeien. Niet onze belangstelling in christelijk werk, niet onze inspanning, geestdrift of bekwaamheid, niet onze academische graad, of iets wat wij in onszelf zijn, maar uitsluitend ons geestelijke leven kan de grondslag zijn van echte dienst aan God. Zelfs het werk waar we in bezig zijn wordt door Hem gebruikt om ons nader tot Hem te brengen.

Het is een misvatting om iemands geestelijk peil af te meten naar de gaven die hij heeft. Die zijn op zichzelf geen geschikte basis voor blijvende gemeenschap met God. Die gaven kunnen waarde hebben, maar wat de Geest beoogt is iets veel groters: Hij wil Christus in ons gestalte geven door de werking van het kruis. Hij wil Christus zien in de gelovigen. Het gaat er dus niet om dat iemand bepaalde dingen gaat doen of zeggen, maar dat hij een bepaald soort mens wordt. Hij moet zijn wat hij predikt. Teveel mensen willen preken zonder dat ze zijn wat ze preken. Het gaat er bij God om wat we zijn, en niet wat we doen of zeggen. Christus moet gestalte in ons krijgen.

We worden niet gered tot dienst, we groeien op tot dienst. Slechts in zoverre wij door de weg, die God met ons gaat, het zelfleven in zijn ware gedaante ontmoeten, kunnen wij ook anderen helpen in hun geestelijke opbouw. Als we in onszelf ons “ik” gaan erkennen, leren we ook zien welke rol het zelfleven bij anderen speelt. *“Zoals het water het gelaat weerspiegelt, zo weerspiegelt het hart van de mens de mens”* (Spr. 27:19). Als het volmaakte tegenwicht tegen de zelfkennis (en die zelfkennis in gezonde banen leidend), vergunt onze Vader ons om op te wassen in de genade en de kennis van onze Heere Jezus Christus. (2 Petr. 3:18).

God is bezig ons te vormen tot Zijn medewerkers. Daartoe is het noodzakelijk, in het bijzonder voor de dienst der voorbede dat Hij ons een zuiver inzicht geeft, een drievoudig verstaan: van onze Vader, van onszelf en van anderen.

“Gebed voor anderen kan alleen voortkomen uit een hart dat vrede met God kent en dat weet welke beden voor anderen waardevol zijn. Als ik op een andere basis moest bidden zou ik mijzelf onwaarachtig en ongelukkig voelen.”

Paulus schreef dat hij wilde bidden met zijn geest - door de Heilige Geest Die in hem is - maar ook bidden met zijn verstand - zich ten volle bewust zijnde wat hij bidt en waarom (1 Kor. 14:15).

Vele gelovigen, die een diepere waarheid leren kennen, beginnen meteen aan anderen te duwen en te trekken opdat zij dezelfde waarheid ook zouden verstaan. En dan verwonderen we ons dat die anderen zo traag leren en schijnbaar zo weinig belangstelling en begrip hebben van wat ons zo vervult. Wij vergeten zo makkelijk hoeveel jaren wij zelf nodig hadden en door welke omzwervingen in de woestijn de Heere ons moest leiden om ons door de Jordaan in Kanaän te brengen.

Mozes bezat alle wijsheid der Egyptenaren. Toch dacht hij Israël te verlossen door een Egyptenaar dood te slaan! Hij moest veertig jaar in Midian blijven om in Gods wegen te worden geoefend en toen hij naar Egypte terugkeerde was het niet om zich bezorgd te maken om wat Israël geloofde, maar om naar Farao te gaan - de oorzaak van hun verdrukking! God ging niet eerst het volk Israël voorbereiden, maar Hij gaf hun één, die hen leiden zou. God wil leiders vormen die onderwezen zijn in de kennis van Zijn wegen.

Naarmate wij leren hoe de Vader jarenlang met ons moest handelen, zullen we gaan verstaan hoe wij anderen kunnen helpen. Wij moeten zelf gevormd worden om anderen te kunnen vormen. Het is schadelijk als de ene gelovige de andere dwingen wil om een zegen te ontvangen, waar deze nog lang niet aan toe is. Geforceerde voortgang geeft de vijand gelegenheid tot misleiding. Want wie onder aandrang van anderen te hard gaat lopen, zal struikelen en de beproevingen van de nieuwe situatie niet het hoofd kunnen bieden.

In al onze dienst moet ook de beweegreden zuiver zijn. Het belang van het werk ligt niet in onmiddellijk resultaat of in de uitwerking op een bepaalde persoon; de grote vraag is of God al het onzuivere eruit mag zeven, opdat het voor Hem aanvaardbaar zal zijn. Zijn goedkeuring is ons loon. Daarom stellen wij er een eer in, hetzij thuis, hetzij in den vreemde, Hem welgevallig te zijn. (2 Kor. 5:9). Het is niet voldoende om vreugde en lust in het werk zelf te vinden. Velen worden neerslachtig omdat er geen vrucht is en zijn niet gelukkig als ze niet bezig zijn. Maar de goede volgorde is: werken vanuit de blijdschap en niet werken om blijdschap te vinden. Werk moet ontspringen uit het hart waar Christus regeert, uit het heiligdom. De kwaliteit van ons werk hangt van onze innerlijke rust af, die rust moet dezelfde zijn die wij met Hem delen. We beseffen te weinig hoezeer ons uiterlijk gedrag het stempel draagt van ons innerlijk; als wij innerlijk niet helemaal rustig zijn kan er geen rust uit onze dienst stralen, hoe we dat ook proberen.

Hoofdstuk 18. Voortgang in geestelijke groei

Als we ons geloofsleven beginnen met een groot verlangen naar God en een ijver voor Hem, lijkt het vaak dat we geweldige vooruitgang boeken, hoewel we nog maar pas begonnen zijn. Maar als de Heere ons door de jaren voortleidt, wordt het ons langzaam duidelijk; dat er nog grote, haast oneindige gebieden zijn die we nauwelijks kennen en in welke geheimen Hij ons nog moet inwijden.

Vele van deze gebieden waar wij onderwezen worden, lijken wel een woestijn, zonder geestelijk werk en met weinig of geen gemeenschap met Hem of met anderen. Wat er dan aan gebed is, gaat met moeite en soms blijft het maandenlang achterwege. Ook het Bijbellezen houdt op en alles schijnt op niets uit te lopen. Tijdens deze noodzakelijke ervaring lijkt het of God ons in de steek gelaten heeft en dat het geen nut heeft om door te gaan. En toch is er van binnen een diepe honger die ons niet toestaat op te geven. *“En toch staat ongeschokt het hechte fundament Gods met dit merk: De Heere kent de Zijnen”* (2 Tim. 2:19) .

Moeten we Hem dan alleen liefhebben, vertrouwen en volgen als wij menen, dat Hij ons zegent? Wat zou dat voor soort liefde zijn? Eigenliefde? Onze Vader neemt wel eens allerlei dingen weg, opdat wij Hem zouden liefhebben, vertrouwen en volgen, uitsluitend omdat Hij onze Vader is. Hij weet wat het kruis in onze levens tweeg gaat brengen. Hij kent de weg des doods, die voor ons ligt, waaruit opstandingsleven zal voortkomen. Hij kent de dorre en behoeftige harten om ons heen die Hij door ons wil bereiken - daarom brengt Hij ons tot de plaats, waar we geen acht meer slaan op wat er gebeurt, waar Hij de Enige belangrijke is, waar het om Hem alleen gaat.

Zoonschap is iets meer dan wedergeboren zijn. Het betekent groei naar volwassenheid. Het is wonderlijk om baby te zijn vlak na onze geboorte, maar het is verkeerd om steeds een baby te blijven. Toch is dit de toestand van vele christenen. Zoonschap is nauw verbonden met geboorte, maar de Nieuwtestamentische betekenis is vooral het ontwikkelen van de mogelijkheden uit die geboorte. Het is groeien naar de volwassenheid. De Bijbel spreekt dan ook vaak over opgroeien en tot rijpheid komen. Deze groei gaat gepaard aan grotere volheid van Christus en overvloediger rijkdom van genade. Het gaat er daarbij niet zozeer om waaruit wij gered zijn, als waartoe wij gered zijn. Het grote hoogtepunt van de nieuwe schepping is *“de openbaring van de zonen Gods”* (Rom. 8:19).

In het begin van ons christenleven zijn het meest uiterlijke dingen, die onze aandacht hebben, en voor een zekere tijd laat de Heere dit toe. Dan begint onze Vader bij ons opzij te schuiven de uitwendige dingen, die we zo onmisbaar vonden, om ruimte te scheppen voor Christus, opdat Hij alles in ons kan worden. Hier begint de lange door het kruis gewerkte omschakeling van het “doen” naar het “zijn”.

Voor ons gevoel is er een tegenstrijdigheid - de weg zou omhoog moeten voeren, maar hij gaat omlaag - en dan lijkt het, alsof de Heere ons niet langer voortleidt, niet langer met ons is. Dit gevoel wordt door de vijand aangewakkerd, maar het kan gemakkelijk overwonnen worden als we maar blijven zien, dat de God van de Bijbel onze Vader is.

Ja, God neemt onwaardigen aan en Hij staat hen toe Zijn woorden te spreken, jaren voordat zij enigszins de draagwijdte ervan verstaan. Maar niemand van ons zal Hij een halt willen toeroepen. Wij mogen een bepaalde tijd zo voortgaan. Maar is het niet zo dat vanaf de tijd dat Hij Zijn werk van vorming en tuchtiging in ons begon, het geleidelijk duidelijker wordt, hoe weinig wij feitelijk wisten van de ware betekenis van wat wij zeiden en deden? Hij bedoelt dat wij op die plaats komen waar we kunnen spreken, of we redenaarstalent hebben of niet, omdat wij zijn wat we zeggen. Want het is een gezonde christelijke ervaring dat in de geestelijke dingen van God de buitenkant (onze begaafdheid) steeds minder telt, maar het innerlijke (het leven) steeds belangrijker wordt. Op langere termijn blijkt meer de diepte en het wezenlijke van een werk waarde te hebben. Als de Heere Zelf voortdurend meer voor ons betekent, dan worden andere dingen - ja, zelfs Zijn gaven - minder belangrijk. En al blijven we dan dezelfde leer onderwijzen en dezelfde woorden gebruiken, toch is de inwerking ervan op anderen totaal anders. Ook in de toehoorders zal het werk des Geestes in toenemende mate dieper worden.

Als wij tevreden zijn met naar de hemel te gaan als wij sterven, zal Zijn meedogenloze handelwijze ons ontmoedigen en verbijsteren. Maar als wij hetzelfde verlangen krijgen, dat Hij heeft, dan zal alles waar we doorheen gaan, ook zelfs de woestijn, ons bemoedigen. Dan zullen we ook voortgaan, wetende dat God voortdurend bezig is in en door ons voort te zetten het werk, dat Hij ten behoeve van ons in onze Heere Jezus Christus heeft volbracht.

Indien onze harten oprecht zijn voor Hem, mogen we er zeker van zijn dat Hij ons zal voortleiden in het kennen van Hemzelf, zo snel als wij kunnen volgen. Hij weet hoeveel wij op kunnen nemen. Hij onthoudt ons niet het juiste voedsel wat wij voor dit moment nodig hebben. Soms zijn we geneigd ontevreden over onszelf te worden omdat wij vinden dat wij niet snel genoeg groeien. Maar wij moeten wat onze geestelijke opvoeding betreft de Heere vertrouwen. Als onze ogen op Hem zijn en wij met een eenvoudig hart Hem volgen zoals Hij ons leidt,

zullen we uiteindelijk zien dat Hij ons door de rechte weg leidt, dat Hij ons oefent om de Heere Jezus recht te kennen en lief te hebben en dat Hij in ons wil uitwerken wat tot het leven van de Heere Jezus behoort. Door alles heen moeten wij Zijn liefde vertrouwen en onszelf meer en meer gaan wantrouwen.

Paulus schrijft aan ons, als eenmaal aan Timotheus: *“Gij dan, mijn kind, wees krachtig in de genade in Christus Jezus, en wat gij van mij gehoord hebt onder vele getuigen, vertrouw dat toe aan vertrouwde mensen, die bekwaam zullen zijn om ook anderen te onderrichten. Lijd met de anderen als een goed soldaat van Christus Jezus”* (2 Tim. 2:1-3).

Wij verheugen ons met u als u voortgaat in Hem. *“De Heere is trouw, die u zal versterken”* (2 Thess. 3:3a).